

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
 6405 ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59
 "Εκαστον φύλλον τιμᾶται.
 Λεπτῶν 20.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ
 ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΗΡΩΤΕΑ
 "Εσωτερικὸς δρ. 10.—"Ἐξωτερικὸς
 φρ. χρ. 12.—Ρωσ ρούβλ. 5.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ
 ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Θυγάτηρ τοῦ Ἐπουρανίου Πατρὸς. Ἀνάγνωσμα Ἀριάδνης Μ. Δαμβέργη ἐν τῇ φιλολογικῇ ἑσπερίδι τῆς ὁμώνυμου ἀδελφότητος.
- Ὁ Ἅγιος Ἀκίνδυνος. (Ἀνακάλυψις Βουλγατικοῦ λειψάνου) ὑπὸ Gustave Schlumberger μετὰ φρ. Α. Κ. Τρελλῆ διήγημα κατὰ παράδοσιν ὑπὸ Α. Α. Ἀβούρη. (Συνέχεια).
- Κρονήλιος Κ. Φέλτων. Φιλελληνικὴ Πανακοθήκη, ὑπὸ Γ. Δ. Κ. (Συνέχεια).
- Ἱστορία τῆς Φθιώσεώς μου. Ἀφήγησις θεραπευθέντος· ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ ὑπὸ Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου.
- Τὸ Ἄστρον τοῦ Μερουάν. Ἀραβικὴ διήγησις τοῦ Ἀβδὸν δε Πάθ. Μετάφρασις ἐκ τῆς Καστιλιανῆς, ὑπὸ Γ. Ν. Μαυράκη. (Συνέχεια).
- Ψηφιδωτόν... ὠρολογιοποιῶ.
- Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. Ἐγχώρια—Ἐξωτερικά—Ἀρχαιολογία—Φιλολογία—Καλλιτεχνία.
- Ἐφημερίδες. Ἀνέκδοτα, Παρίεργα, Ποικίλα.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Νέα Βιβλία.

Κατὰ τὸ πρότυπον τῶν ἐν Ἀμερικῇ εὐεργετικῶν σωματείων ὑπὸ τὸν τίτλον *King's Daughters* λειτουργεῖ καὶ παρ' ἡμῶν ἰδρυθεῖσα νεωστὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Θυγατέρες τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως*» ἀδελφότης ἐξ ἀγαθοεργῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων, σκοπούσα τὴν συστηματικὴν ἐξασκησιν τῆς ἀγαθοεργίας καὶ περιθάλπουσα τοὺς πάσχοντα.

Ἡ ἀδελφότης αὕτη διοργάνωσε φιλολογικὰς ἑσπερίδας ἐν τῷ «Παρνασσῷ», ἃς ἐγκαινίασεν ὁ διαπρεπὴς ἐν τοῖς γράμμασι καὶ τῇ ἐπιστήμῃ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Σ. Μαγγίνας δι' ὠραίου εἰσηγητηρίου περὶ Ἑλληνίδων γυναικῶν, λόγου, ὃν θέλομεν δημοσιεύσει ἐν τῷ προσεχέει φύλλῳ.

ὑπὸ τῆς ἀδελφότητος ταύτης κληθεῖσα καὶ ἡ δεσποινὶς Ἀριάδνη Μ. Δαμβέργη, ἀνέγνω ἐν μέσῳ ἀθρόως συρρέσαντος καὶ ἐκλεκτοτάτου ἀκροατηρίου τὸν κατωτέρω λόγον.

ΘΥΓΑΤΗΡ
ΤΟΥ ΕΠΟΥΡΑΝΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ
 (Εἰκὼν)

Ἀναγνωσθεῖσα ἐν τῷ Παρνασσῷ κατὰ τὴν φιλολογικὴν ἑσπερίδα τῆς ὁμώνυμου Ἀδελφότητος

Πολὺ ἐφοβήθη μὴ τὸ θέμα, ὅπερ ἀπεφάσισα νὰ πραγματευθῶ, ἐνώπιον οὕτω ἐκλεκτῆς καὶ πεφωτισμένης ὁμηγύρευς, ἔχει ὁμοιότητα πρὸς κήρυγμα. Θὰ ἦτο δὲ πολὺ τολμηρὸν ἐκ μέρους κόρης δειλῆς, τὸ πρῶτον ἤδη ἀνερχομένης ἐπὶ τὸ βῆμα, μετὰ τὴν ἀπαραίτητον αἰτησὶν ἐπιεικίας νὰ ἀναλάβῃ αὐτόκλητος καθήκοντα διδασκάλου.

Ἐπίσης ἐφοβήθη πολὺ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπιδιώκουσι καὶ ὀνειροπολοῦσιν οἱ παρερχόμε-

νοι ἐπὶ τὸ βῆμα. Μὴ προκαλέσωσι σχόλια οἱ λόγοι μου, μὴ ἐπαναληφθῶσι καὶ ἐξωτῆς αἰθούρης ταύτης, μὴ τεχνολογηθῶσιν ἔστω καὶ συνοδευόμενοι ὑπὸ ἐπιδοκιμασιῶν.

Μὴ οὕσα στρατιώτης τοῦ καλῆμου, οὐδ' αἰθανομένη τὴν δύναμιν νὰ ὑπερμαχήσω τῶν ἰδεῶν μου ἐπὶ παντὸς πεδίου, ἐὰν τυχὸν αὐταὶ ἀντιστρατεύωνται πρὸς ἄλλας, μίαν μόνην ἔχω φιλοδοξίαν, νὰ ἀκουσθῶ εὐαρέστως ἐπὶ τινὰς στιγμάς, καὶ ἔπειτα ὁ ἄνεμος νὰ διασκορπίσῃ τοὺς λόγους μου, καὶ ἡ μνήμη σας νὰ μὴ φυλάξῃ οὐδ' αὐτὸ τὸ ὄνομά μου.

Τοῦτο ἐξαιτεῖται παρ' ὑμῶν ἢ ἐν στιγμῇ ἐνθουσιασμοῦ ὑποχωρήσασα, ἀλλ' ἤδη ἐν δεινῇ δοκιμασίᾳ εὐρισκομένη δειλία μου.

«Θυγάτηρ τοῦ ἐπουρανίου βασιλέως» μοὶ ἐφάνη ὅτι θὰ ἦτο ὁ εὐπρεπέστερος τοῦ ἀναγνώσματος μου τίτλος.

Πολλάκις ἀνακύπτουσα ἐκ μελετῶν ἢ ἐκ σκέψεων, εἶχον ἀναζητήσει τὸ ὄνομα τῆς ἰδανικῆς, τῆς τελείας γυναικός, ἣν ἐφαντάσθη, ἀλλ' οὐδέποτε εὗρον καταλληλότερον τούτου, καὶ ποιητικώτερον καὶ εὐγενέστερον. Ὁ τίτλος συμπληροῖ, καὶ περιγράφει, καὶ χαρακτηρίζει ἀκριβέστατα τὸ ἰδεῶδες, πρὸς ὃ δέον νὰ στρέφῃ τὴν διάνοιάν της, πᾶσα γυνὴ ποθοῦσα τελειότητα.

Καὶ τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός ταύτης, θὰ πειραθῶ νὰ ἐκτυλίξω πρὸ ὑμῶν, εἰκόνα πιστὴν, ἐφ' ὅσον τὰ χρώματα τῆς πυξίδος μου ἐπιτρέπουσιν, εἰκόνα ὠραίαν, ὅσον ἠδυνήθη νὰ τὴν ζωγραφίσῃ τῆς φαντασίας μου ὁ χρωστήρ.

Ὁ τίτλος ἂς μὴ προκαταλάβῃ τιᾶ. Ἡ ἀνάμιξις τοῦ ἐπουρανίου, ἂς μὴ φέρῃ πρὸ ὑμῶν οὐδὲ τοῦ ἀρχαίου Ὀλύμπου τὴν ἀστεροχίτωνα Μοῦσαν, τὴν μητέρα τοῦ διδασκάλου τοῦ Ὀρφέως, οὐδὲ νύμφας ὠκεανίδας, οὐδὲ τοῦ θεοῦ ἔρωτος τὴν οὐρανίαν προστάτιδα.

Αἱ θεότητες ἐκεῖναι ἦσαν πλάσματα θνητῶν καὶ ἀπέθανον, χωρὶς νὰ ἀφήσωσιν εἰς τὴν γυναῖκα, ἢ θλιβεράς ἀναμνήσεις, ἀφοῦ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς βασιλείας καὶ τῆς ἰσχύος τῶν δὲν ἐπειράθησαν νὰ ἐλευθερώσωσι καὶ ἀνοψώσωσι τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ὁμόφυλον, ὅπως ἐπραξὲ βραδύτερον ὁ καταλύσας αὐτάς Ἰησοῦς.

Ἄλλ' οὐδὲ τοῦ Ἰησοῦ τὸ ὄνομα ἂς προκαταλάβῃ ὑμᾶς, καὶ φαντασθῆτε τὴν εἰκόνα μου εὐωδιάζουσαν λιθωνιτῶν, καὶ τὴν ἐν αὐτῇ περισταναμένην γυναῖκα, μελανειμονοῦσαν, ὠχρὰν ἐκ τῶν νηστειῶν, προσωποποίησιν τῆς Ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς. Τότε, δὴ τότε, θὰ μὲ ἐξελαμβάνετε ὡς ἱεροκήρυκα, καὶ ἱεροκήρυκα ἐξ ἐνέδρας.

Ἄλλ' ἡ συμβολικὴ ἔκφρασις *fin de siècle* ἢ τόσον συχνάκις διασταυρουμένη ἐν πάσῃ

ὁμιλίᾳ καὶ ἐν παντὶ ἀναγνώσματί σας, τὸ σύνθημα, ὅπερ θωπευτικῶς προφέρομεν προτομαζόμενοι διὰ νέους θαυμασίους χρόνους, ἐν οἷς ὁ ἄνθρωπος εἴτε ἄρρην εἴτε θῆλυς, θὰ εἶνε κύριος ἑαυτοῦ πρῶτον καὶ εἶτα τῶν δυνάμεων τῆς φύσεως, ἢ ἔκφρασις τέλος τοῦ αἵωρος, ἦν αἱ ὁμόφυλοι ὀνειροπολοῦσι διὰ τὸ μέλλον, — αὕτη καὶ μόνη θὰ ἴρκει νὰ προλάβῃ καὶ παρακαλύσῃ πᾶσαν ὁμοιότητα, σχεδὸν πᾶν κοινὸν χαρακτηριστικὸν μετὰ τὸ τοῦ κλασικοῦ ἰδανικοῦ τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ πενήμιου ἰδανικοῦ τῶν μοναστηρίων καὶ τοῦ ἰδανικοῦ τοῦ ἡμετέρου.

Ω! ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου οὐδὲν θὰ λείψῃ, βεβαιώθητε, ἐξ ὧν ἀρέσκουσιν εἰς τὴν γυναῖκα τῶν ἡμερῶν μας. Ἄς ἐκλέξῃ αὕτη τὰ ἀρώματα τῆς ἀρεσκείας της. Ἴριδα θέλει ἢ ὀποπονάξ; Ἄς ἐκλέξῃ τὰ ἀραχνοῦ φῆ τοῦ χοροῦ ὑφάσματα, τὰ ποθητὰ χρώματα, τὴν στίλβουσαν ἢ θαμβῆν μετάξαν, τοὺς τιμίους λίθους, τὰ ἐκκεντρικὰ κοσμηματα. Ἄς ἐκλέξῃ τὰ ἄνθη, ἅτινα προτιμᾷ, τὰ πτερά, ἅτινα τῇ ἀρμόζουσι μᾶλλον, τὴν γλῶσσαν, ἣν ὁμιλεῖ μετὰ πλειοτέρας εὐκολίας ἢ χάριτος.

Οὐδεμίᾳ ἀπαγόρευσις. Ἄς ἐκλέξῃ ἔτι ἐκ τῶν μυθιοστοριογράφων, ἐκ τῶν ποιητῶν, ἐκ τῶν φωτογράφων, ἐκεῖνους, οἵτινες τὴν κολακεύουσι πλειότερον, ἢ ἐκεῖνους, οἵτινες τὴν πειράζουσι μὲ ἀβροτέραν δριμύτητα. Οὐδεὶς θὰ τῇ ἀφαιρέσῃ ἐπίσης τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς ρακτρίας της εἴτε ἀκριβῆ εἶνε, εἴτε ὄχι.... Ἐπὶ τῶν συρμῶν, οὓς θὰ ἀκολουθῇ, μόνον εὐχὰς δικαιουταὶ νὰ ἀκούῃ. Ἐκ τῶν περιπάτων τὸν πολυανθρωπότερον νὰ προτιμᾷ, ἐκ τῶν χορῶν τὸν παραστατικώτερον νὰ ἐκλέγῃ.

Οἱ χρωστήρες μου περὶ οὐδενὸς τούτων προεβλεψάν. Τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς εἶνε ἰδικόν της.

Καὶ αὕτη ἡ τοσάκις δικαίως πολεμηθεῖσα, ἀλλὰ καὶ τοσάκις ἀδίκως συκοφαντηθεῖσα πολυτέλεια, εὐρίσκει χάριν πρὸ τοῦ σχεδιάσματος μου. Ὁ ζωοπάροχος πεταμὸς τοῦ πλοῦτου, ἂς ἐκχύνῃται εἰς μυρία μικρὰ ρυάκια, καὶ ἂς ἀρδεύῃ τὴν διψῶσαν τῆς πτωχείας γῆν· ἢ ἔχουσα ἂς δαπανᾷ εἰς βαρύτιμα τρίχαπτα, καὶ ἢ μὴ ἔχουσα ἂς ἐργάζεται αὕτη, ἢ ἂς ζηλεύῃ. Ὁ κόσμος ἐπλάσθη τοιοῦτος, καὶ τοιοῦτος θὰ εἶνε καὶ εἰς τὰ τέλη καὶ εἰς τὰς ἀρχὰς τῶν αἰώνων.

Εἰς τὴν ἰδεωδὴν γυναῖκα, ἣν πειρῶμαι νὰ ἐξικονίσω, πᾶν ἐνδύμα χρυσοῦφαντον, ἢ ἐκ βάμβακος ἄπλοῦ, πᾶν περιδέριον ἐκ μαργαριτῶν, ἢ ἐξ ὕαλου, πᾶσα πόρπη λιθοκόλλητος, ἢ χαλυβδίνη, εἰσὶν ἐξ Ἰησοῦ εὐάρμοστα.

Καὶ μόνον ἐν, μοὶ ἐφάνη πάντοτε ἀνάμμαστον: Τὸ ἀνδρικόν. Εἴτε φράκον εἶνε πολιτευτοῦ, εἴτε χλαῖνᾶ στρατηγοῦ, εἴτε δικαστοῦ τῆβεννος.

Κατά τους τελευταίους ιδίχ χρόνους, φαντασάσι ισχυρότεροι της έμης έπλασαν εικόνας γυναικός, ην έγω ούτε να άνειροπολήσω πάποτε ήδυνήθην. "Ότε δέ είδον αυτάς έπιδεικνυομένας, υπό άρρήτου κατελήφθην φόβου, μήποτε καταστώς τοιαύται πράγματι αι γυναίκες, και άπωλήση ο κόσμος τον ώραιότερον κόσμον του.

Ανέγνωσά που, ότι διά του έμβολιασμού οι βοτανικοί κατάρθρωσαν να μεταβάλλωσι του ρόδου το χρώμα εις κυανούν. Προκειμένου περί ενός, το πράγμα εινε αληθώς περίεργον και εύαριστον, όπως αι άνεκδοτοι και ιστορίαι μιās δικηγόρου, μιās ιατρού, μιās άστρονόμου.

"Αλλ' οία Ιερουσαλία, αν των ρόδων όλων, ήρπάξτεο διά της μεθόδου ταύτης το χρώμα, σπερ τοίς εδώρησεν ο Θεός, και οία βεβήλωσας του ένκαρμονίου κάλλους της φύσεως!

"Ως να υπέθεσαν ότι δεν έχει σκοπόν υπάρξεως η γυνή, δεν έχει προορισμόν, και έπόθησαν να τή υποδείξωσιν άλλότερον πρόσυμμερισμόν. "Επίδειξαι δέ έχθροι η φιλόστοργοι μέχρι τυφλότητος φίλοι, μοι έφάνησαν οι προτεινόντες εις το ρόδον να παραιτηθώ του χρώματός του, εις την άηδόνα να στερηθώ της φωνής, εις την γυναίκα να παύσω ούσα γυνή, — γυνή ισχυρά διά των θελημάτων της, γυνή μεγάλη διά των αποφασισιών της, και να κατασταθώ έφ' όσον τή εινε δυνατόν άνήρ, η μάλλον, σχεδόν άνήρ, άνήρ άσθενής, άνάξιος του όνοματός.

Ότω μετημφιεσμένη, δεν εινε, πολλού γε και δει, η ιδεώδης γυνή της εικόνας μου, καταλύουσα την άλλοτε και νυν γυναίκα, αλλά συμπληρούσα μάλλον αυτήν.

Η γυνή του μέλλοντος δεν θα εινε, δεν πρέπει να εινε άλλη, η η ιδεώδης γυνή του παρελθόντος και του ένεστώτος, η γυνή της χάριτος της αγάπης και του έλέους, το θησαυροφυλάκιον και η πηγή των εύγενών αίσθημάτων και πάσης στοργής, η μήτηρ, η αδελφή των δυστυχών και η θυγάτηρ του έπουρανίου βασιλέως.

Ποιον ύψηλότερον προορισμόν και αγώνα, δυνατά τις να φαντασθώ, η την εξ επαγγέλματος, την διαρκή της αγαθοεργίας εξάσκησην;

Και ποιον μεγαλειότερον πεδίο μάχης, από την γην αυτήν, την εγειρούσαν πλειότερους τραυματίας η θάμνους, την άντηχούσαν πλειότερους στεναγμούς η κελαδήματα πτηνών;

Εζήτησε φιλοτίμως εργασία και η γυνή άλλ' η εργασία, ουδέ στιγμήν θα λείψη από την γυναίκα της εικόνας μου. — Στρέψατε γύρω τα βλέμματα, αναμετρήσατε, αν δύνασθε, τας πληθύας των δυστυχών του κόσμου, και είπατε αν εινε στενός ο όριζων του προορισμού της; υπολογίσατε τας ώφελείας, ως θα άρυσθώ η ανθρωπότης και πάσα χώρα και πάσα πόλις, εκ της επί του πεδίου τούτου συγκεντρώσεως της γυναικείας ενεργείας και είπατε, τις στρατηγός η κατακτητής, τις εφευρέτης, η νομοδιδάσκαλος, τις ιατρός η καλλιτέχνης περιελάβεν εν τώ νώ σχέδιον, ύποσχόμενον μείζονα δόξαν έκείνης, ην άνειροπολεί η γυνή της εικόνας μου.

Εγχαίρω τας Άμαζόνιας και πάσαν ήρωίδα του πολέμου, ης τας άνδραγαθίας δεν δικαιολογεί άνάγκη άπόλυτος, η άφοσίωσις ήρωική. Και δεν δίδω ένα δάκτυλον της Έργάνης δι' όλα τα όπλα, και τα Γοργονεία, και τας πολεμικάς άρετάς Άθηνάς της Τητανομάχου.

Ενώ εξίσταμαι εκ θαυμασμού πρό της νικηφόρου παρελάσεως των ιστορικών κατακτητών, εύρίσκω μυριάκις πλειότερον βαρύνουσαν εν τή πλάστιγγι του Θεού, την νικην πτωχώς αδελφής του έλέους, βαινούσης άτρομήτως πρός τον θάνατον, έξ ου έλπίζει να άποσπάση ένα πάσχοντα, ον ουδέποτε είδεν ένα άγνωστον.

Θαυμάζω τους μεγάλους εφευρέτας των μέσων, δι' ών βελτιούνται αι τύχαι της ανθρωπότητος, και άποτρέπονται τα δεινά της; αλλά θεωρώ ίσων τουλάχιστον πρόσυτούς και έξ ίσου ένδοξον, πάσαν γυναίκα, σπείδουσαν να ανακαλύψη ένα έτι δεινοπαθούντα, και έπουλώση τας πληγάς του.

Γλυκυτάτη απόλαυσις εινε η θέα καλλιτεχνήματος περιφνηστού. Η παράστασις του καλού, βυθίζει ήμάς εις άρρητον συγκίνησην. Άλλα ποιον σύμπλεγμα γλυπτικής δύναται να φέρη εις τους όφθαλμούς τόσα δάκρυα, όσα η θεα γυναικός εύγενούς και πλουσίας, γονυπετούς επί άχυρίνης στρωμνής και θωπευούσης διά της κρινοδακτύλου χειρός της το πυρέσσον μέτωπον ψυχορραγούντος;

Άγιον εινε το έργον του νομοθέτου, όστις θυσιάζων τας απολαύσεις της ζωής και καταπονών τας δυνάμεις της διανοίας του, μελετᾷ νυχθημερόν τα πορίσματα της των αιώνων σοφίας, να εξείρη κανόνας τελειότερας διαρρυθμίσεως των ανθρωπίνων σχέσεων. Άλλά πόσον αγιώτεροι εινε οι άγωνες της γυναικός, ητις ως μήτηρ προπαρασκευάζει το έδαφος, έφ' ου θα άνθήσῃ ο πρός τους νόμους σεβασμός, ητις ως σύζυγος η αδελφή πράννει δι' ενός νεύματος τα πάθη, και τας τρικυμίας! Πόσον αγιώτεροι εινε, οι άγωνες της γυναικός, όταν αυτή σπείδει προς έκείνον, ον δεν ίσχυσαν να σώσωσιν από του εγκλήματος, αι μελέται και η πρόνοια του νομοθέτου, ουδ' εξεφώβισαν οι νόμοι του οι άυστηροί, και δι' ενός βλέμματός της, δι' ενός λόγου ήμέρου και συμπαιθούς, καταθραύει την κεφαλήν του εν αυτόν όρεως και προκαλεί άνακουφιστικόν, έξαγνίζον, σωτήριον, επί των όφθαλμών του άπολωλότος, το δάκρυ της μετανοίας.

Μεθ' όλας ταύτας τας θλιβεράς σκηνάς, αίτινες χρησιμεύουσιν ως σκιερόν έδαφος, έξαίρον έτι μάλλον την ήρωίδα αυτών, την γυναικα του σχεδιασμάτός μου, — έαν παρατηρήσητε το στόμα της, δεν θα εύρητε αυτό πτυχούμενον πενήθιμος; έαν άτενίσσητε τους όφθαλμούς της, δεν θα τους ίδητε έρυθρούς εκ των δακρύων; έαν προσβλήσητε εις το μέτωπόν της, δεν θα διακρίνητε ρυτίδας,

αυλακίζουσας αυτό. Τας θλίψεις και τας δοκιμασίας των άλλων, δεν τας άντίκρυσε διά πρώτην φοράν, ώστε να τας άποτυπώση επί της τεταραγμένης μορφής της, η ευαίσθητος καρδιά της.

"Όπως αι άγιογραφίαι των μαρτύρων της πίστεως, ουδέν φέρουσιν ίχνος του μαρτυρίου των, αλλά παριστώσιν αυτούς ήρέμους, άπαθείς, γαληνιαίους, ούτω και η γυνή της εικόνας μου διατηρεί το μειδιάμα και την χάριν της, την δροσερότητα και την σιλωήδόνα των όφθαλμών διότι, όπως το μαρτύριον περιβάλλει δι' ακτινωτού των μαρτύρων τας κεραλάς, και καταυγάζει αυτάς δια των ακτινών του θείου κάλλους, ούτω και η αγαθοεργία δίδει εις το πρόσωπον έκφρασιν άρρήτου γλυκύτητος, εις τους όφθαλμούς μαγεϊαν, εις το στόμα μειδιάμα άντικατοπρίζον τον ούρανόν. Και το δυσμαρτότερον των προσώπων έχει στιγμιάς κάλλους, εινε δε αι στιγμαί αυται αι έπόμεναι πράξεως καλής και αγαθής.

Ότω η μορφή, η εν τή εικόνη, δεν εινε ποσώς μελαγχολική. Άλλ' εινε και εύθυμος έτι. Έάν μετά πράξιν, καθ' ης διαμαρτύρεται η άρετή, ο ανθρωπος αισθάνεται έαυτόν δυσφορούντα, επί δε του προσώπου του άντικατοπρίζει την ταραχήν και τον έλεγχο η συνείδησις, — μετά τας πράξεις τας αγαθάς, μυστηριώδης, άόρατος, άμύθητος βροχή χαράς, περιλούει την καρδίαν, και επαλείφει την ύψιν δι' αγγέλων, και ρόδων, και μύρων, καθιστᾷ κοῦρον, παιδικόν το βήμα, άναζωογονεί, έξωρρίζει το σύνολον.

Τις έξ ύμών δεν έδοκίμασε δεν ήσθάνθη την χαράν ταύτην, και τις μετ' έμου δεν θα ζηλοτυπήσῃ βλέπουσα εν τώ σχεδιασμάτι μου, την θυγάτηρα του έπουρανίου πατρός, την συνθηστάτα, σχεδόν πάντοτε, εν τή ζηλευτή ταύτη εύφροσύνη εύρισκομένην;

"Άλλη εινε η εικόν της καλής σύζυγου! "Άλλη εινε η εικόν της καλής αδελφής! "Άλλη η της καλής κόρης! Και άλλη η της μητρος! Δεν λέγω καλής μητρος; το άγιον τουτόνομα φέρει εν έαυτῷ πᾶν κάλλος, δεν έχει άνάγκην κοσμημάτων. Τοιαύτας εικόνας δύναται πᾶς τις να εύρη εν τῷ οικῷ του, εις φυσικόν μεγαθος. Τοιαύτας εικόνας εινε πολύ άσθενής η γραφίς μου, όπως σχεδιάσῃ. "Εν αυταίς εύρισκει τις την γυναίκα εν τῷ έργῳ, σπερ τή άνέβηκεν ο Θεός, και άπ' ου οι άνθρωποι προσπαθούσιν, αλλά ματαίως να την άποσπάσωσιν.

Η ιδική μου δοξάζει, ότι ο άνήρ θα κυβερνή αιώνιως διά της δυνάμεως, η δε γυνή διά της αγάπης και της χάριτος και δεν θα εξέλθη του κύκλου, ον περιέγραψεν αυτή ο Θεός, δεν θα εξέλθη εκ του μωροβόλου της έστίας παισιού, η δια να διδάσκη τας αρχάς της, να πράττη το καλόν, να προσηλυτική οπαδοῦς εν τή εὐποιᾷ, να σπυγγίζη δάκρυα, να παρακαλύη την έξοδον του στεναγμού.

Εινε και τουτό εν έργον, έργον όπως πᾶν άλλο, με στάδιον εύρύ διά τας φιλοδόξους, και περιωρισμένον διά τας όλιγαρκείας; απαιτούν μεγάλους και μικρούς επιχειρηματίας, αναλόγως των μέσων, της ενεργητικότητος και της άφοσίωσεως. "Ερ-

γον δε, κατ' έξοχην επικερδέα, άφου κέρδη μόνον παρουσιάζει, ουδέποτε δε ζημίας ουδ' όταν η άχαριστία, έγειρη κατά της ευεργεσίας την επικατάρατον χειρά της.

Μέχρι των ήμερών ήμῶν η γυνή, υπήρξεν η κατ' έξοχην εργάτις της εὐποιίας; είτε δε δι' έβδομαδιαίων δόσεων εκ των οικονομίων της προς πενομένην γείτονα, είτε δια τεμαχίου έρτου προς τον κρούοντα την θύραν της έπαίτην, είτε δι' άποστολής τροφίμων προς τον επί της γωνίας τυφλόν, είτε δια ποτηρίου ύδατος προς τον διψώντα όδοπόρον, εξήσκει μετά χάριτος την χάριν και μετά πόνου προσεπάθει να θεραπεύση τον πόνον.

"Άλλ' ήσαν πάντα ταῦτα ανάλογα έποχής, ητις δεν είχε την τύχην ν' άποκαλήται κτέλος του αιώνος.

"Ητο στοιχειώδης και τετριμμένη έλεημοσύνη, ην ως άμελής έρασιτέχνις πάντοτε εξήσκησεν η γυνή; τόσο στοιχειώδης, ώστε να θεωρηθώ ήδη μηδαμινή εν σχεσί προς την εν παντι άλλῃ παρατηρουμένην πρόοδον; "Εν τότε η πολυτέλεια έστοιχίσε δέκα και εν η έλεημοσύνη, ήδη στοιχίσει έκαστόν η πολυτέλεια και η έλεημοσύνη πάλιν εν.

"Ηδη η εποχή και η αύξηση των δεινών απαιτεί άλλα μέτρα; Απαιτεί την κατάργηση της έρασιτεχνίας εν τή αγαθοεργία, και την άνάδειξιν αυτης εις έργον, εις επαγγέλμα; αλλά ποιον άνθρωποι; ποι χειρές, να αναλάβωσιν, να έπαρκέσωσιν εις τηλικούτον έργον; Εινε τόσο πολλοι οι δυστυχείς, ώστε και το ήμισυ του ανθρωπίνου γένους αν προσεφέρετο, δεν θα επήρκει προς θεραπείαν αυτών.

"Άλλ' άκριβώς το ήμισυ του ανθρωπίνου γένους αποτελεί η γυνή, και άκριβώς πάλιν, κατά την αυτην ταύτην εποχήν, κατά το τέλος τουτό του αιώνος, η γυνή ζήτησε να χρησιμοποίη τας ώρας, ως άλλοτε φυτοζωούσα, εν ακηδία και ναθρότητι, διηρηχτο; ζήτησεν να συμμερισθώ του συντρόφου της τα βάρη.

Δεν ζήτησεν εργασία; δεν ζήτησεν έπαγγέλμα;

— Γύναι, άποκρινεται το τέλος του αιώνος, ιδού το έργον σου!

Κυριαί και κύριοι, ιδού το έργον, δι' ο προαλείφεται η γυνή του σχεδιασμάτός μου, η γυνή του μέλλοντος, η αληθής κόρη του έπουρανίου πατρός.

APLANAH M. DAMBERGH

Ο ΑΓΙΟΣ ΑΚΙΝΔΥΝΟΣ

(Ανακάλυψις Βυζαντιακού Λείψανου).

Κατά την άλωση της Κωνσταντινουπόλεως υπό των λατινών μαχητών της τεταρτης Σταυροφορίας εν έτει 1204, τα λάφυρα των άπειραριθμών θρησκευτικών οικοδομών της θεοφυλάκτου Πόλεως, τα άγια λείψανα εκ των όποιων τα σεβαστά ταῦτα μνημεία ήσαν κατάφορτα, ήρπάγησαν υπό των νικητών και μετενεχθέντα εις την Δύση εδωρή-

θησαν εις τας εκκλησίας και τα μοναστήρια των γενεθλίων αυτών χωρών. Ούτω πλείσται πόλεις της Γαλλίας, της Γερμανίας και της Βελγίου, έδέχθησαν εν τοίς ιεραίοις αυτών θησαυροφυλακείοις τα εκ Κωνσταντινουπόλεως διαπραχέντα ιερά λείψανα, εις ά η των πιστών εύσέβεια άνεκτίμητον απέδιδε άξίαν και ών η έλευσις πανταχού δι' έορτών και λιτανειών έτιμᾶτο.

"Εν των παραδόσεων τούτων άντικειμένων, πρό πολλού ως άπωλεσθέν θεωρούμενον, άνευρέθη υπό παραδοξοτάτας περιστάσεις.

Ίδου σύντομος αφήγησις της ανακαλύψεως ταύτης:

Κατά τους χρόνους των μεγάλων εναντίον των χριστιανών διωγμών, ο Άγιος Γεώργιος, αξιωματικός των αυτοκρατορικών στρατευμάτων εν Ασία, έμαρτύρησε κατά την παράδοσιν, επί Διοκλητιανού, περί τα πρώτα του Δ' αιώνος έτη. Μεταξύ των εις την καταδίκην αυτου παρερισκομένων, τινες υπό της θείας χάριτος έμπνευσθέντες, ήσάσθησαν δημοσίᾳ τῆν χριστιανικήν πίστιν. Συλληφθέντες άμέσως, άπεκεφαλίσθησαν εις Νικομήδειαν. Είς τούτων, ο Ακινδυνος, κατέστη, ως γνωστόν, εκ των περιφανών της ελληνικής εκκλησίας άγιων. Μετά το μαρτύριον αυτου, αι της Ανατολής εκκλησίαι διεμερισαντο τα λείψανα αυτου. Μέρος δε του κρανίου αυτου κατέστη ιδιοκτησία της εκκλησίας των άγιων Κοσμᾶ και Δαμιανου εν Κωνσταντινουπόλει.

Ρώσος προσκυνητής, ο αρχιεπίσκοπος Αντώνιος του Νόβγορον, έπισκεφθείς την πρωτεύουσαν της Ανατολικής Αυτοκρατορίας εν έτει 1200 και καταλιπόν χειρόγραφον αφήγησιν της επισκέψεώς του ταύτης, με χρις ήμῶν διασώθεισας, είδε το τιμίον τουτό λείψανον εν τή προαναφερθείσῃ εκκλησίᾳ. ποιείται δε και περιγραφήν αυτου. Πλάξ άργυρά ήτο έγκεκολλημένη επί του όστου του άγιου, έφ' ης εικονίζετο ήτις προτομή και το όνομα αυτου. Τέσσαρα μετά την διάβασιν του προσκυνητου έτη, η Κωνσταντινουπόλις έάλω υπό των εκ της Δύσεως μαχητών. Κατά την μετά την νικην έπακολούθησασαν διανομήν, το τεμάχιον του κρανίου του άγιου Ακινδύνου, έλαχεν εις άρχοντά τινα της Franche-Comte, πιθανώς εις τον de Vadans, όστις μετενεγκών αυτο εις την έαυτου πατρίδα το εδώρησεν εις το θησαυροφυλάκιον της μονής Rosières, εν τῷ νυν δήμῳ της Arbois, μονής πλουσίας, τανῦν έξ ολοκλήρου κατεστραμμένης.

Κατά τον ΙΗ' αιώνα, το λείψανον του άσιανου άγιου διετρεπίτο πάντοτε εν τῷ άνω μονῆ εκτεθειμένον εις την εύσέβειαν τῶν πιστών, ως αναγινώσκομεν εν τινι άπογραφικῷ καταλόγῳ συνταχθέντι εν έτει 1714 υπό τινος μοναχου της μονής και δημοσιευθέντι έσχάτως υπό του κ. Ίουλιου Gauthier αρχιεποφύλακος εν Doubs. "Εν τῇ άπογραφῇ ταύτῃ αναγράφεται άργυροῦν κιβωτιδίον περιλαμβανόν όστοῦν του κρανίου του Άγιου Ακινδύνου φέρον έγκεκολλημένην άργυράν πλάκα, έξ ης και αναγνωρίζεται.

Κατά την επανάστασιν ο θησαυρός ουτος έξηφανίσθη μετά τε της μονής και της εκκλησίας. Οι μοναχοι διεσπάρησαν, τα μνημεία κατεστράφησαν, τα δε πολύτιμα άντικείμενα έστάλησαν εις το χωνευτήριον. Ολόκληρος αιών παρήλαθεν, ότε κατά το 1891 το λείψανον του Άγιου Ακινδύνου θαυμασίως άνευρέθη υπό τας ακόλουθους περιστάσεις. Ο ίσημέριος μικρᾶς πλησιοχώρου της Rosières κοινότητος, ο Αββᾶς Gaichard, εκ Pupillin, άξιος λόγου αρχαιολόγος, ενεργών ανασκαφᾶς εν Grozon, εν τοίς σωροίς ζυλίνης τέφρας προερχομένης εκ της έκμεταλλεύσεως αρχαίου τινος άλατοπηγείου, άνευρέν εις βάθος 1 μ 50 το όστοῦν του άγιου μετά της έπ' αυτου άργυράς πλάκας. Την αξίαν της ανακαλύψεως του Αββᾶ Gaichard, υπέδειξεν αυτῷ ο κ. Gauthier, τῇ προτροπῇ του όποιου μοι έστάλη το πολύτιμον λείψανον. Βεβαίως, κατά την επανάστασιν, το λείψανον τουτό έρρίφη ως άνάξιον λόγου, η πιστός τις, διαφυλάξας αυτο επί τινα χρόνον, άπηλλάγει τουτό ως έπιανδύνου άντικειμένου. Το τεμάχιον του κρανίου του Άγιου Ακινδύνου εινε μέρος της άριστερας βρεγματικής κοιλότητος, έτορνευθη δε δια χειρός όπως έμβληθῆ εντός λειψανοθήκης. Η άργυρά πλάξ, έργον του Ι' αιώνος, έχει σχήμα κυκλαειδές, φέρει δε την προτομήν του άγιου και το όνομα αυτου ΑΚΙΝΔΥΝΟΣ, (sic) ελληνικοίς γράμμασι. "Εχει πρόσωπον νεαρόν, κόμην μακράν, γένειον αίχμηρόν. Η πλάξ προσαρμόζεται επί του κρανίου δια τεσσάρων μεταλλίνων ταινιών και όκτώ ήλων. Ουχ ήτον παράδοξοι εινε και αι περιπέτειαι του σεβαστου τουτόου τεμαχίου. Το όστοῦν τουτό το άποδιδόμενον εις σύγχρονον τινα του Διοκλητιανου, εις άγιον τινα κάρτυρα, συνοδόν του άγιου Γεωργίου, και τιμώμενον έκτοτε εν Κωνσταντινουπόλει, το όστοῦν τουτό, σπερ είδεν εν έτει 1200 ο εκ Νόβγορον προσκυνητής, το ληφθέν εν έτει 1204 υπό τινος των σταυροφόρων, το αναφερόμενον υπό τινος μοναχου εκ τινος των μονών της Jura, το έξηφανίσθεν περί τα τέλει του παρελθόντος αιώνος επανείδε το φῶς ήδη, φέρον είσέτι την άργυράν πλάκα την μαρτυρούσαν άκαταμαχίτως την ταυτότητα του.

Μετάρ. Α. Κ. GUSTAVE SCHLUMBERGER

ΤΡΕΛΛΗ

(Διήγημα κατά παράδοσιν).

Δ'

Η Ευδοξία ήταν 17 χρονῶ. Τανάστημά της ήταν ψηλόλιγνο και λιγρό, είχε μορφή ούρανια κι' η λευκότητα του προσώπου της λές κι' ήταν χιόνια και κρινα. Η μακρυά χρυσόγουρη κόμη της έχνόντανε λαμποκοπώντας 'ς τον άφρόπλαστο λαϊμό της και τα μάτια της τα μεγάλα και ζωρά, τα γαλάζια σαν τον καθαρίο ουρανό, τα στολίζανε χαριτωμένα δύο φρύδια σαν χρυσάις σαίταις. Τα δροσερά μάγουλά της έστάζανε αίμα και τα κερασίγια της χειλάκια, όταν έχαμογελοῦσανε έκينو το γλυκό, το άκακο, το μαγευτικό τους χαμογέλιο, αφίνανε να

φαίνονται δυο κανονικές σειρές από μαρμαριόταρα... Ήταν με μιά λέξη πλάσμα τέλει, ευμορφή σαν τη μάνα της, που δεν την γνώρισε και που της έφυλαγε μέσ' 'ς την άδολη καρδιά της άγια κι' αιώνια τη μνήμη της. Ήταν άθωα σαν τάγερι της εξοχής που ανάπνεε από τη στιγμή που γεννήθηκε. Ο πατέρας της, ή γρηχ παραμύθια της, λίγοι γέροι χωρικοί, τα πουλάκια της, τάνθη της, μιά χιονάτη αρνάδα και μερικά θρησκευτικά βιβλία, αυτά ήταν οι μόνοι της σύντροφοι, αυτά ήταν οι μόνοι της φίλοι που έσυναστροφότανε όλη την ημέρα 'ς εκείνη την ήμερα της εξοχής.

Από φουρτούνας και συγκινήσεις ή καρδιά της ήταν ανήξερη γαλήνη παντοτεινή απλώνονταν 'ς όλας τας παιδικίας της σκέψεις κι' έπλεαν επάνω της ή χαρά, ή αθρότητα, ή ευτυχία!... Ο έρωας ήταν άγνωστο μυστήριο γι' αυτήν, ως την ήμερα εκείνη που έτυχε να ιδή πρώτη φορά, να περνά από το δρόμο του σπιτιού της, τον Πέτρο....

Ο Πέτρος..... νέος ως 22 χρονών, δεν ήταν έμπορος, άλλ' ούτε και άσχημος. Το πρόσωπό του είχε μιά χάρι και γλυκύτητα που ό καθένας έσυμπαθούσε εις αυτόν. Άγαλά και δεν καταγότανε από πλούσια οικογένεια οι γονείς του όμως εύρισκονταν οικαλή κατάσταση και μπορούσε, αν ή τύχη δεν τον κατάτρεχε, να λάβη κι' αυτός μιά μέρα καλή θέσι 'ς την άρχοντιά, που κατά τη βάρβαρη και σκοτειναίωμένη εκείνη εποχή, ή οποία αιώνια θα μαυρίζει την ιστορία της Ζακύνθου, έμεταχειρίζονταν με μεγάλη σκληρότητα και καταφρόνια καθέ φτωχό και άληθινά τιμημένο άνθρωπο!...

Πρώτα έχασε τον πατέρα του κι' έπειτα τον βρήκαν ή μιά μετά την άλλη όλας ή δυστυχίας του κόσμου. Γιατί ή μιά σφοδρά—γνωστό αυτό—άκολουθώ την άλλη, σαν ή βροντή την άστραπή!... Εύρέθηκε μονάχος 'ς τον κόσμο, παντέρημος, χωρίς συγγενείς, χωρίς φίλους, χωρίς κανένα προστάτη, απόλυτως κανένα! Δεν ήξευρε τί να κάμη, σε ποιόν να καταφύγη, που να ζητήση βοήθεια! Έντιμη δουλειά πούθενά δεν εύρισκε, όλουθε ειρηνεία, όλουθε άρνησι και μάστιχα άρνησι σκληρή, απάνθρωπη, από εκείναις ταις φαρμακεραις έχιδναις, που κά νουνε ψυχικά και δίνουνε συνδρομαίς, όπου ξέρουνε, όπου είνε βέβαιου, πώς ή φήμη θα διαλαλήση τα όνοματά τους, πώς ό κόσμος, ό κουτός κόσμος, θα τους όνομάση φιλανθρώπους, σωτήρας της φτώχειας!... Σ' την δυστυχία του έγνωρισε ό άτυχος Πέτρος τον ψεύτικο κόσμο κι' απέλπιασμένος αναγκάστηκε να καταφύγη 'ς την εξοχή, 'ς ένα μικρό κτηματάκι, που ή σκληρή του τύχη και ή άπνοια των ανθρώπων μόλις του άφήκανε, κι' εκεί καλλιεργώντας το μόνος του σχεδόν, απεφάσισε να βγάλη άρανης τό ψωμί του, ως που να προβάλλουν εύτυχισμέναις και γι' αυτόν μέραις... Γιατί, περίεργο πράγμα! Όσο ένας δυστυχεί, τόσο περισσότερο κι' έλπίζει!...

Αυτός λοιπόν ήταν ό νεός που 'ς τη γλυκαία τη θέα της χαριτωμένης κόρης, της ευμορφης Ευδοξίας, ή πολυπαθη καρδιά του

εσκίρτησε, έλαβε ζωή, σαν να την έφώτισε έξαφνα, σαν να την έθέρμανε ένας ήλιος ύπερλαμπρος, μαγικός, μέσ' 'ς τό σκοτάδι που την έπεριζώνε, μέσ' 'ς την παγούνια που την ένεκράνε!...

Αυτός ήταν ό νέος που ή σεμνή παρθένα πρώτη φορά είδε. Τόν κύτταξε και μόλις τό μελαγχολικό και ζωηρό βλέμμα του άγνωστο άντίκρυσε γλυκά τό δικό της, έταράχτηκε! τό πρόσωπό της έγίνηκε κόκκινο σαν τη φωτιά, έκατίεθεσε δειλά, τά μάτια κι' έφυγε. Αισθανότανε μέσ' 'ς την καρδιά της ταραχή άγνωρίστη! άγέρας βίαιος, δυνατός... μα μοσχομουρισμένος... έτάραξε έξαφνα της ψυχής της τη γαλήνη, έθόλωσε τό λογικόν της, κι' άρχισε πλειά ή φουρτούνα να δέρνη τά παρθενικά της στήθια!...

Άχ! ή φοβερή εκείνη φουρτούνα του πρώτου έρωτα, που όσο ευχάριστη, όσο ποθητή, όσο γλυκαία είνε 'ς την άρχή, τόσο όληθρια κατατάνει ταις περισσότεραις φοραις 'ς τό τέλος, γιατί ρίχνει 'ς τό βράχο της απελπισιάς κάθε εύγενικό αίσθημα και πόθο... κι' εκεί συντριβόνται, ναυαγούνε, αι γλυκύτεραις έλπίδεις της ζωής του ανθρώπου!

Ο νους της νέας έζαλιότηκε σαν του μεθυμένου, όσαις περιωρισμέναις ιδίαις είχε ως τώρα για τον κόσμο ταις έδιωξε μακριά, κ' είς τη θέσι τους ή άθώα φαντασία της έπλαττε νέον, ιδικόν της, άπέραντο κόσμο, χωρίς σύννεφα, χωρίς νύχτα, ήλιοφωτισμένον αιώνα, γεμάτον από χαραις ούράναις κι' από άτέλειωταις ευτυχίαις....

Τώρα πρώτη φορά έγνώριζε, τώρα πρώτη φορά αισθανότανε, ότι υπάρχει και άλλη αγάπη μεγαλότερη από την πατρική, τρυφερώτερη, παιδ' ιδανική! Ότι κι' άλλο αίσθημα ύψηλό, θείο, ήταν κρυμμένο 'ς τά βάθη της καρδιάς της και τό όποιον έβγαίνε τώρα, σαν τον ήλιο την αύγουλα, δειλό και έντροπαλό, για να σκορπίση όλη του τη δύναμη, όλη του τη γλυκαία λάμψη!...

Τόν κύτταξε από τό παράθυρό της τον Πέτρο που έφυγε και όσο ή άπόστασις την χώριζε από τον άγνωστο νέο και τον χάνανε τά μάτια της, τόσο ή καρδιά της τον έπλησίαζε, τόσο τά μάτια της ψυχής της της τον φέρνανε μπροστά 'ς τό νου της!...

Δεν ήταν ψέμματα! αγάπης, εκείνη που δεν έγνώριζε την ύπαρξή του έρωτα!... Άλλά και μήπως πρέπει κανείς να την γνωρίζη γι' α ή αγάπη; Όχι! Ο έρωας κοιμάται 'ς την καρδιά του ανθρώπου και μιά τρυφερή ματιά άρκει, ένα γλυκό χαμογέλιο, για να ζυπνήση!...

Άγάπησε ή Ευδοξία και ή αγάπη της ήταν μεγάλη, ισχυρή, αιώνια. Ήταν άδολη σαν την καρδιά της, ήταν αγνή σαν την ψυχή της! Γιατί δεν συλλογίστηκε αν ό νέος εκείνος που αγάπησε ήταν πλούσιος, γιατί δεν έσκέφθηκε να εξετάση αν εκείνος που της άφαιρσε της ψυχής της τη γαλήνη ήταν άνθρωπος της ιδικής της κοινωνικής τάξεως.

Όχι! τέτοιαις μηδαμιναις, τέτοιαις πρόστυχαις, χυδαίαις και γελοίαις σκέψεις, που κατά δυστυχίαν της ανθρώπότητος κυβερνούνε τον κόσμο, ήταν άδύνατο να γεννηθούνε, ήταν άδύνατο να χωρέσουνε 'ς τό

κεφάλι της Ευδοξίας, ή οποία έθεωρούσε τον αγαπημένο της άνωτερο από κάθε άνθρωπο, κι' απ' αυτόν ακόμα πολλαις φοραις τον πατέρα της! Ένομιζε πώς ή ζωή της χωρίς τον Πέτρο, που με τό φίλι του έλάθαινε φτερά κι' επέταγε σε κύκλους μαγικούς, θάταν άχαρη, νεκρή 'ς τό εξής, πώς δε θα μπορούσε ούτε στιγμή πλειά να κάμη χωρισμένη από τον ποθητό της!...

Ε'

Έβδομηδεκα πέρασε από την ήμερα που ό Άντζουλέτος είδε τον Πέτρο να κουβεντιάζη με την Ευδοξία λόγια, όπως έλεγε, τραλλά, που τάπερνε ό άνεμος κι' έχανόντανε... Σε τούτο τό λίγο διάστημα έφύλαξε κι' ό κόντες κι' είδε με τά ίδια του τά μάτια πώς ή θυγατέρα του έχει έραστή, και πώς ότι ήλθε πλειά ή ώρα να εκτελέση τά καταχθόνια σχέδια του.

Ήταν αυγή, έφυσούσε ταπεινό αέρακι και ό ήλιος έθέρμαινε με ταις χρυσαίς του ακτίναις τά λίγα φύλλα των άνθισμένων άμυγδαλιών και ταις άπειραις άνεμώναις που σαν πεύκι απλώνονταν παντού 'ς τον κάμπο, 'ς τά πλάγια κι' εις τό φρόδο του βουνού, κι' έμαγεύανε τό μάτι με τό ζωηρό τους κόκκινο χρώμα.

Η Ευδοξία άφου έκαμε τον συνειθισμένο της 'ς τον κήπο πρωινό περίπατο, ανέθηκε 'ς την κάμαρά της, έπήρε τό εργοχείρό της κι' άρχισε να κεντά ένα ■ ανάμεσα σ' ένα στεφάνι από ρόδα... Άλλά δεν πέρασαν τρία λεπτά της ώρας που μπαίνει ξάφνω ό πατέρας της. Τόν βάζει να καθήση σιμά της, κρύβει τό κέντημα και με παιδική άφέλεια και χαρά άρχισε να του λέη για τάνθη της για τά πουλιά της, για χίλια δυο πράγματα... Ξέχωρα όμως για τον έρωτά της. Που να τολήμηση τέτοιο πράγμα!

Εκείνος την άκουγε σιωπώντας κι' όταν έπαυσε:

— Ευδοξία, της λέει, ξέρεις γιατί ήλθα τόσο ένωρίς 'ς την κάμαρά σου; Ήλθα, παιδί μου, για να σου κάμω σπουδαία όμιλία!...

Η κόρη τάχασε και τον κύτταξε μέσ' 'ς τά μάτια, σαν να θέλε να μαντεύση τί θα της έλεγε.

— Τώρα πλειά είσαι γυναίκα, άτάραχα εξηκολούθησε ό κόντες κι' είναι καιρός να σκεφθώμε για τό μέλλον σου... Άχ! έκταλάθαινε ή δύστυχη τη σπουδαία όμιλία που θά της έκανε! Τι άλλο θα της έλεγε παρά για γάμο; Άχινσε, έτρεμε όλόσωμη και σηκώθη χωρίς να τό θέλη για να φύγη.

Άλλά την κράτησε ό πατέρας της λέγοντας:

— Μου ζήτησε, κόρη μου, τό χέρι σου ένας νέος από καλή κι' εύγενική οικογένεια και του τό ύποσχεθήκα βέβαιος, πώς δε θ' άρνηθής... Μα έσύ τρέμεις, τί έπαθες;

— Λυπήσου με, πατέρα μου! με σδυμένη φωνή τούπε κλαίγοντας ή άτυχη.

— !!

— Μη με παντρεύσης ακόμα, λυπήσου με!

— Και γιατί; καλά είσαι, κόρη μου; Γιατί!... ή φωνή της έπνιγότανε 'ς τά κατάχλωμα χείλη της και δεν είχε τό

κουράγιο να πη 'ς τον πατέρα της, ό τι κάθε πρωί και βράδυ έξομολογότανε του Θεού 'ς ταις προσευχαίς της!

— Έμπρός, λέει! έφώναζε άγρια ό κόντες κι' έσειε με άπνοια τό ψυχορ σαν μαρμαρο χέρι της θυγατέρας του. Τελείωνε σου λέω, γιατί δε θέλεις να σε παντρεύσω;

— Λυπήσου με! λυπήσου με! μ' ένωμένα απέλπιαστικά τά χέρια άπαντούσε ή κόρη.

Άλλά τό θεριό την έβίαζε να του πη κι' ή Ευδοξία πέφτοντας 'ς τά γόνατα, έσέπασε τό κλαμμένο της πρόσωπο και:

— Πατέρα μου! σου λέω και μη φανής σκληρός!... Δεν την όρίζω την καρδιά μου!... με άγωνία μόλις έπρόφθασε να πη κι' έπεσε κάτω άναίσθητη...

— Δεν την όρίζεις την καρδιά σου; κά νοντας δυο βήματα όπισω, σαν να επάτησε φέδι, έφώναζε ό κόντες. Ναι! ναι! αλήθεια λές... τό ξέρω πώς αγαπής ένα χαμένο ποπολάρο! που δεν είνε άξιος ούτε για δουλό μου. Τό ξέρω πριν μου τό πής και τώρα που σύ ή ίδια ώμολόγησες τό σφάλμα σου, έτοιμάσου και για την τιμωρία σου... Έκούταξέ άγρια την άναίσθητη κόρη του κι' έβγήκε....

Έκατίεθηκε σιγά μιά άπόκρυφη σκοτεινή σάλα, άνοιξε μικρή πόρτα 'ς τον τοίχο κρυμμένη και εύρέθηκε άπεναντι με τό μπράβο του.

— Απόψε δίχως άλλο, του λέει ταπεινά, να κάμης τό καρτέρι του Πέτρου 'ς την έλη κι' όταν φανη να τον ξεκμήρης... — Ναι, τον άντέκοψε ό κακούργος κι' έτρεβε από χαρά τά χέρια.

— Άγάλι! αγάλια και δεν έτελειώσα ακόμα! σιγότερα του έιπε ό κόντες.

— Μπα! περιτό γιατί ξέρω τί θα μου πής, ξανάπε τό θεριό. Νά! όταν τον σκοτώσω, να τον φέρω σαν κριάρι 'ς τον ώμό μου και να τον θάψω συντροφιά με τους άλλους 'ς τά ύπόγεια... αυτό δεν είνε;...

— Ναι, αλλά πρώτα πριν τον θάψης να του κόψης ώμοφα-ώμοφα τό κεφάλι και να μου τό φέρης κρυφά 'ς την κάμαρά μου. Κατάλαβες;...

— Λαμπρά! Ηούχασε, κόντε, κόπιασε 'ς την εύχή του Θεού και θα ευχαριστηθής... Όχ σου τό φέρω και κτεινόμενο γι' αγάπη σου!...

Η νύχτα εξέπλωσε τό πυκνό της σκοτάδι και όλουθε βασιλεύει σιγαλιά! Όλοι 'ς τό παλάτι του κόντε γλυκά αναπαύονται 'ς του ύπνου την αγάλη, όλοι... Ξέχωρα από δυο που με μάτια ολόνοικτα κάτι περιμένουν, κρυφά ό ένας από τον άλλον...

Πατέρας και θυγατέρα είνε έξυπνοι, εκείνος για τό έγκλημα, αυτή για τον έρωτα! Σ' τη μιά μεριά, 'ς την κάμαρά του, ό πατέρας περιμένει άνουπόμονα τό αιματοβαμμένο κεφάλι ενός άθώου, του άτυχου Πέτρου, 'ς την άλλη, σιμά σ' ένα άνοιχτό πα-

ράθυρο, ή θυγατέρα με έρωτικό καρδιοχτύπι περιμένει γεμάτο ζωή κι' αγάπη τον έραστή της!...

Πέρασαν ή έννή, έχτύπησαν ή δεκά κι' ή Ευδοξία 'ς τό παράθυρο της, χωρίς να την περνώ ή παγούνια της νύχτας έπιζόντας περιμένει τον Πέτρο. Ξάφνω βλέπει σαν κάτι να κινείται 'ς τη μαυρίλα του δρόμου και να προχωρή. Αναστενάζει από χαρά, σιωπή ή καρδιά της, αναγαλλιάζει ή ψυχή της, γιατί της φάνηκε πώς έρχεται πλειά ό ποθητός της, που έχει ανάγκη να κλάψη 'ς την άγκαλιά του, που έχει ανάγκη να του ξεμυστηρευθή άλλη μιά φορά τό πάθος που πλημμυρίζει τά στήθια της, για να του πη τον πόνο που την πνίγει, τη σφοδρά που την πλάκωσε, και να βρη άνεσι, γλυκα, παρηγοριά, έλπίδα, 'ς τά όλοθερμα φιλιό του, 'ς τά τρυφερά του χάδια!...

Μά έχασε ή δύστυχη άμέσως ταις έλπίδεις της, όταν είδε εκείνη τη μαύρη σιά— που άνθρωπος θάταν βέβαια—γοργά να περάση χωρίς όλοτελα να σταθή.

Την κυριεύει άδημονία, άρχίζει να τρέμη, ν' απέλπίζεται, να την βασανίζει φοικτά μιά άόριστη ζούλια και να ρωτά με παράπονο τη φτωχή της την καρδιά, γιατί ό Πέτρος δεν έρχεται; μήπως την άπατξ;... Άλλά που να ξέρη ή δυστυχισμένη, πώς να μαντεύση, ότι εκείνο τό πράγμα που είδε να κινείται 'ς τό σκοτάδι ήταν... ό Πέτρος της! ό λατρευτός της, που τον πέρασαν από τά μάτια της νεκρό, άκέφαλο και μέσα σε σακιά, για να τον θάψουνε 'ς τά ύπόγεια του σπιτιού της!... Που να ξέρη ή άμωρη πώς ό Πέτρος έχασε για την αγάπη της ζωή και νεότη!... και που να ξέρη ακόμα τη μεγάλη σφοδρά που σε λίγο περιμένει κι' αυτή!...

Ο κόντες έπερπάταγε σαν τρελλός 'ς την κάμαρά του κι' εις κάθε του βήμα εκύτταζε άνουπόμονα τό ρολόγι, που εκείνο του τό τικ-ταχ μέσ' 'ς τη σιγαλιά της νύχτας, εκτυπούσε 'ς ταυτιά του σαν νεκρική καμπάνα!...

— Τι να συμβαίνη, έλεγε, κι' ακόμα δεν έφάνηκε ό Άντζουλέτος; Μήπως την έπαθε;... Νά, κοντεύουν μεσάνυχτα κι' ή δουλειά έπρεπε νανε τελειωμένη τό πολύ ταις ένδεκα... Ά! πρέπει να μάθω τί τρέχει!...

Έτοιμαζότανε με σπουδή να ζωστή τάρματά του, όπου να κι' ανοίγεται ή πόρτα, και μπαίνει βιαστικά ό Άντζουλέτος, βασιτώντας κάτι που τό άφισε 'ς ένα τραπέζι.

— Γιατί άργησες τόσο και μ' έβαλες σε χίλιας δυο υποφίαις; τον ρώτησε ό κόντες ζετυλιζοντας άνουπόμονα τό δέμα.

— Ούμ!... Γιατί;... Γιατί... από λίγο να πάγω σαν σκυλί και να μην κάμω τίποτε! Γι' αυτό!... Ήμουνα 'ς τη θέσι κι' έφύλαγα ως τρεις ώραις, όπδύ βλέπω τέλος τό φίλο που έρχότανε προφυλακτικά κι' άγάλη γάλι. Τόν άφησα να σιμάση κι' όταν έφθασε μπροστά μου, πηδά από τον όχο σαν λαγός και, γάπ, κατακέφαλο με τό χονδρό μου τό ραβδί, που έπεσε μεμιάς κάτω σαν τό βώδι, Τραβά άμέσως και τό μαχαίρι κι' ότι εγονάτιξα για να του τό βυ-

θίσω, έρχεται ό άτιμος 'ς τό είνε του! Ψυχωμένο παιδί κι' όλο νεύρο! Μου άρπάζει δυνατά με τό ένα του χέρι τό λάζο και με τό άλλο μου σφίγγει τό λαιμό! Τάχασα 'ς τά γέρα, έλεγα πώς μ' έτάλειωσε, γιατί τά σιδερένια του δάκτυλα ευπαιάνανε 'ς τό λαιμό μου και μ' έπνιγανε, κύτταξε τά σημάδια τους... αλλά ό Θεός και ή εύχή της μανούλας μου μου έδώκανε φώτισι, και, ούτε κι' έγω δεν ξέρω πώς, τραβά με τό άλλο μου χέρι που ήταν έλεύθερο την πιστόλα μου, και του την άνάβω μέσ' 'ς την καρδιά!

— Άληστή, γιατί μ' έσκότωσες άδικα; Πούεις είσαι, άνανδρε; Άχ! Εύδο...»

Τούτα τά λίγα λόγια έπρόφθασε μουγκρίζοντας να πη, εσπάραξε λιγάκι, έπειτα ένέντωσε τά χέρια του κι' έγούρλωσε τά μάτια του... νά... όπως τά βλέπης!...

— Άμή τό σωμά του; χαμογελώντας από ευχαρίστησι του έιπεν ό κόντες.

— Όλα είνε έτοιμα και με την άδειά σου φεύγω, γιατί είμαι κατακουρασμένος.

— Σ' τό καλό, καλή σου νύχτα!

Όταν έμεινε μόνος ό κόντες άρπαξε από την κόμη τώροχό κεφάλι κι' έμπήκε 'ς τη σιμοτινή κάμαρα. Τό έβαλε 'ς τη μέση ενός τραπέζιου, τό σκέπασε με μεγάλο μεταξωτό μανδήλι, που είχε κεντημένα 'ς ταις άκραις με χρυσάφι τά οικόσημά του, εκλείδωσε την κάμαρα κι' έπήγε ήσυχος και ευχαριστημένος να κοιμηθή, σαν να έγύριζε από καμμία διασκέδασι!

(έπειτα τό τέλος).

ΑΝΔΡΕΑΣ Α. ΑΒΟΥΡΗΣ

ΦΙΛΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ
ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ Κ. ΦΕΛΤΩΝ

ΙΘ'

Τόν φιλέλληνα Φέλτωνα, ως εν προηγουμένω κεφαλαίω είπομεν, έγνώρισαμεν τό πρώτον εν Άθήναις, είτα διαρκούσης της εν Αμερικη και ιδίως της εν Κανταβριγία μακράς ήμών δαμονής είχομεν την ευχαρίστηση να βλέπωμεν αυτόν συχνότατα. Ούδέποτε θά λησμονήσωμεν την προς την Έλλάδα αγάπην αυτού και ένθουσιασμόν. Έν τη οίκη του, εν ταις αίθούσαις του πανεπιστημίου και υπό τά πυκνά φυλλώματα των γηραιών δένδρων των επισκιαζόντων τό άρχαίον πανεπιστήμιον, ή Έλλάς ήτο τό κύριον αυτού άντικείμενον. Αΐδσον έπιθύμου να ήμην εις τας Άθήνας... εις την Ακρόπολιν», ήκούσαμεν αυτόν πολλάκις επαναλαμβάνοντα δια τόγου μεστού πάθος.

Ήμέραν τινα λόγου γινόμενου περί της κατ' έρασιον προφοράς ό Φέλτων διηγήθη ήμιν τό εξής τερπνόν ανέκδοτον.

α Όλίγας ήμέρας μετά την εις Άθήνας άρξιν μου προσελθήην παρά τινος των καθηγητών του πανεπιστημίου να αναγνώσω όλίγους στίχους εν της Γιλιάδος κατά την εν Άγγλία και Αμερικη έπικρατούσαν προφοράν. Αμα δε ήρχισα να αναγινώσκω άσθετος γέλωτος κατέλαβε τον καθηγητήν. Συνελθών δε εν των όλυμπιακών αυτού σπασμώ,

1 Ποπολάρος ή την εποχή εκείνη ώνόμαζε περιφρονητικά τους ανθρώπους του λαού, τό εύγενικό άρχοντολόγι.

ἔριψε βλέμμα σκαπτικὸν πρὸς με λέγων, — Ἀποκαλεῖς τοῦτο, κύριε, Ἑλληνικὴν προφορὰν;

— Ὁχι, βεβαίως, ἀπήνησα· ἀλλ' οἱ ἐν Ὀξφόρδῃ καὶ Κανταβριγίᾳ σοφοὶ φρονοῦσιν ὅτι αὕτη εἶνε ἡ ὀρθότερα Ἑλληνικὴ προφορὰ.

Καὶ εἰς τὰς ἐν τῷ φιλοξενίῳ αὐτοῦ οἴκῳ δοθείσας ἐσπερίδας πολλάκις ἐν μέσῳ λαμπροῦ ὀμίλου ἀποτελουμένου ἐκ τοῦ σοφοῦ πρυτάνεως Οὐάκερ, τοῦ διακεκριμένου φυσικοδίφου Ἀγαζή, τοῦ μαθηματικοῦ Πιέρ, τοῦ φιλοπατικῆς ποιητοῦ Χάμλες, τοῦ ἀστρονόμου Μπῶντ, τοῦ εὐπαιδευτοῦ ὁμογενοῦς Σοφοκλέους, τοῦ ποιητοῦ καὶ ἀρίστου φιλόλογου Λῶελ, τοῦ ἀφελοῦς καὶ δημοτικωτάτου Λόγκφελου καὶ πολλῶν ἄλλων λογιῶν ἠκούσαμεν αὐτὸν νὰ ὁμιλῇ ἐνθουσιωδῶς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τῶν Ἀθηναίων.

Ἐσπέραν τινὰ εὐρισκόμενος ἐν τῷ Ἑλληνικῷ αὐτοῦ οἴκῳ περιέγραψεν ἡμῖν τὸν ἀγροτικὸν βίον τῶν Ἑλλήνων, λαθῶν ἀφορμὴν ἐκ τινος ἐκδρομῆς, ἣν ἐποίησατο ἐπιπέρος ἐπὶ 21 ἡμέρας ἐν τοῖς ἱστορικωτάτοις καὶ ποιητικωτάτοις μέρεσι τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἐξωγράφει τὴν κοινωνικὴν κατάστασιν οἰκογενεῖας πλησίον τοῦ Ὀλύμπου, ἐν τῇ καλύβῃ τῆς ὁποίας ἐδέθησε νὰ λάθῃ ἀσυλον, ὅπως προφυλαχθῆ ἐκ τῆς βροχῆς, « Ἡ καλή κυρία», προσέθηκε ὁ Φέλτων, «δὲν εἶχεν ἄρτον ὅπως προγευματίσωμεν· ὅθεν ἐκβαλοῦσα ἀμέσως τὸ τέκνον τῆς ἐκ τῆς κοιτίδος, ἔθηκεν ἐντός αὐτῆς ἀσυλον καὶ ὕδαρ καὶ κατεσκεύασεν ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ δύο ἄρτους, οὓς ἀμέσως κατεβρόχθισαμεν».

Εἶτα τοῦ ποιητοῦ Λόγκφελου λόγον πεινησαμένου περὶ τοῦ ὠραίου ποιήματος ὁ Μάρκος Βότσαρης τοῦ Χάλλεκ, εἶπεν·

«Τὰ ἠρωϊκὰ κατορθώματα τοῦ ἥρωος τοῦ Σουλίου οὐ μόνον ἐξέπληξαν τὸν πεπολιτισμένον κόσμον, ἀλλὰ καὶ αὐτοὺς τοὺς Τούρκους. Ὁ Βότσαρης ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἰδέας χρηματικῆς ἀνταμοιβῆς καὶ σχίλων τὸ δῖπλωμα τοῦ στρατηγοῦ δι' οὗ ἡ Ἑλληνικὴ κυβέρνησις ἐτίμησεν αὐτὸν, ὤρμησε κατὰ τὸ ἔθροικόν στρατοῦ καὶ ἤρατο λαμπρὰν νίκην. Τὸ ὄνομα τοῦ νέου Λεωνίδα συνεδέθη λιαν στενῶς μετ' ὀφθαλμοῦς τουρκικὸν ὄνειρον, ὅπερ ποτὲ εἰσῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν θηριώδους τούρκου.

Ἡ ἰδέα τοῦ Χάλλεκ εἶνε φυσικωτάτη, τῶν Ὀθωμανῶν ἔχοντων ἀρὰδαντον πίστιν εἰς τὰ ὄνειρα. Ἐν Χαλκίδι φίλος μοι εἶπεν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φέλτων, ὅτι Τούρκος, πρὸς ὃν μετεφράσθη τὸ ποίημα τοῦ Χάλλεκ, βαθείως συνεκινήθη ἐκ τῆς ἀναγνώσεως, καὶ ἀφοῦ ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι τὸ ὄνειρον ὑπῆρξεν ἀτυχές, καὶ ὁ Πασαῖς ἦν καταδικασμένος νὰ ἀπαλῆσθαι τὴν μάχην, παρετήρησεν ὅτι καθ' ὅσον ἀφορᾷ ἑαυτὸν ἀεῖ ποτε θὰ ὑπερφανεύηται ὅτι τὸ ὄνομα ἐνός τῶν συμπολιτῶν του συνεδέθη τσοσούτον στενῶς μεθ' ἐνός τῶν τὰ μάλιστα διακεκριμένων Γκιαούρῶν διότι θεωρεῖ τὸν μὲν Διάκον ὠραῖον, τὸν δὲ Χατζῆ Πέτρον ἱκανόν.

1 Εἶνε ἱστορικῶς βέβαιον ὅτι ἀνακηρυχθεὶς στρατηγός, ἄμα εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐπισφύρει τὸν φθόνον τῶν ἄλλων ἐξέστρεψε τὸ δῖπλωμά του, ἵνα ἡ ἴσος πρὸς ἴσους, τοὺς ἄλλους ὀπληρηθῆ.

τὸν δὲ Βότσαρην πράγματι ἦρωα, διότι ἐτόλμησε μὲν τριακοσίους νὰ προσβάλλῃ τρισμυριοῦς Ὀθωμανοῦς.

Καὶ τελευταίον ὁμιλήσεν ἐυλόγως ὑπὲρ τῶν ἀγωνιστῶν τοῦ 1821 καὶ ἐξῆρεν αὐτοὺς διὰ τὴν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας αὐταπάρησίν των, καταδείξας τὴν ὁμότητα καὶ τὴν μανίαν τῶν τυράννων καὶ τὸ κατὰ τῶν Ἑλλήνων ἄσπονδον αὐτῶν μῖσος.

K

Ἐν τινὶ δὲ ἐσπερίδι, δοθείσῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ σοφοῦ Ἀγαζή, ὁ Φέλτων οὕτως ἀπεφάνθη περὶ τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας·

« Ἡ Ἀθηναϊκὴ κοινωνία, ὡς ἀντελήφθη αὐτῆς, εἶπεν ὁ Φέλτων, ἀποτελεῖται ἐκ διαφόρων στοιχείων· ἐκ δύο ἢ τριῶν Ἀμερικανικῶν οἰκογενειῶν, ὀλίγων Γαλλικῶν, Γερμανικῶν, Ἑλβετικῶν καὶ Ἀγγλικῶν, συμπεριλαμβανομένων καὶ τῶν χαριστάτων καὶ λιαν ἐνδιαφερομένων κυριῶν τῆς Ἀγγλικῆς πρεσβείας καὶ τινῶν Ἑλληνικῶν τῆς ἀνωτάτης περιωπῆς. Ἐν γένει οἱ Ἕλληνας δὲν εἶνε πιστοὶ φύλακες τῆς Εὐρωπαϊκῆς ἐθιμοτυπίας. Ὑποδέχονται τοὺς φίλους των μόνον κατὰ τὰς ἑορτὰς ἐνδεδυμένοι τὴν σχολικὴν αὐτῶν περιβολήν. Ἐσπερίδες καὶ συμπόσια δὲν εἶνε συνήθη εἰμὴ μόνον ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς, ἀς ἀνέφερα. Ἐν τούτοις ἀπασαί αἱ ἐν Ἀθήναις οἰκογενεαὶ εἶσι περιποιητικαὶ καὶ εὐγενεῖς πρὸς τοὺς ξένους.»

Ἀκολούθως ἐπραγματεύθη τὰ τῆς ἐπισκέψεως του πρὸς τοὺς Βασιλεῖς εἶπεν·

« Ὅτε ἔσχον τὴν τιμὴν νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ βασιλικοῦ ζεύγους τῆς Ἑλλάδος, ὁ βασιλεὺς Ὄθων ἰδεῖζε μέγα ἐνδιαφέρον ὑπὲρ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Μὲ ἠρώτησε περὶ τῆς ἐν Ἀμερικῇ φιλολογίας, ἐκπαίδευσως καὶ τῶν ἐπιστημῶν. Μαθὼν δὲ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐπισκεφθῶ τὰς Ἑλληνικὰς νήσους ἔθηκεν ὑπὸ τὰς διαταγὰς μεῦ τὴν ὠραϊκὴν αὐτοῦ θαλαμηγόν.

Ὁ Ὄθων, ἐξηκολούθησεν ὁ Φέλτων, ὡς ἄνθρωπος, ἂν οὐχὶ ὡς βασιλεὺς, εἶνε λαμπρότατος, καὶ ἔχω τὴν τὸλμην νὰ εἶπω τοῦτο κατὰ πρόσωπον τῆς Εὐρωπαϊκῆς δημοσιογραφίας, ἥτις πολλάκις ἐξέφρασθη κατ' αὐτοῦ ἀνευλαθῶς, ἵνα μὴ εἶπω βαναύσως. Ὁ βίος του ὑπῆρξεν ἀκηλίδωτος. Κέκτηται δ' ἰσχυρὸν νοῦν καὶ ἀκλόνητον πίστιν εἰς τὴν ὑπαρξίν θείων νόμων καὶ θείας προνοίας. Οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀκόλαστος ἢ ἄσωτος· ἡ δὲ αὐλή του ἦν πρότυπον τιμιότητος. Ἀξιωματικὸν παρὰδειγμα διὰ τοὺς ὑπηκόους του! Πρὸς τούτοις εἶνε εὐφυῆς καὶ εὐπαιδευτος ἡγεμὼν. Δὲν ἐννοῶ νὰ εἶπω ὅτι κέκτηται εὐρεῖαν παιδείαν ἢ ὅτι εἶνε μεγαλοφυῆς, ἀλλ' ἔχει προτερήματα οὐκ ὀλίγα, ὁμολεῖ εὐχερῶς τῆσασαρες γλώσσας καὶ εἶνε λιαν φιλόπονος, ἀσχολούμενος προσωπικῶς εἰς τὰς ὑποθέσεις τοῦ κράτους. Τέλος φρονῶ ὅτι εἶνε δικαίος, εὐσυνειδήτος καὶ ἀφοσιωμένος ψυχῇ τε καὶ σώματι πρὸς τὴν χώραν, ἐν ἣ ἐκλήθη νὰ βασιλεύσῃ.»

Εἶτα ἐπέκρινεν αὐστηρῶς Ἀγγλον περιηγητήν, ὅστις ἀνακριδῶς ἔγραψεν ὅτι τὸ κήρυγμα τοῦ θεοῦ λόγου οὐδόπως ἀπετέλει μέρος τῆς ἱερᾶς λειτουργίας τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι, διαρκούσης τῆς ἐν Ἀ-

θήναις διμῆνου αὐτοῦ διαμονῆς, οὐδέποτε ἤκουσεν ἱερὰ κηρύττοντα ἀπ' ἀμβωνος, — τοῦτο, εἶπεν ὁ Φέλτων, δὲν ἔχεται ἀληθινῶς. Οἱ Ἕλληνες, ὡς οἱ πρόγονοι αὐτῶν, ἐγείρονται λιαν πρῶτῃ, καὶ καθὼς οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐπορεύοντο εἰς τὸ θέατρον ἐνωρὶς τὴν πρῶταν, οὕτως καὶ οἱ νεώτεροι πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἅμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου. Πρὶν ἢ ὁ Ἀγγλος ἐγερθῆ τῆς κλήνης καὶ προγευματίσῃ, ἡ λειτουργία συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ κηρύγματος, εἶνε ἤδη τετελεσμένη, προσέθηκε δὲ, ὅτι οὐ μόνον τὸ κήρυγμα ἀποτελεῖ μέρος τῆς λειτουργίας, ὅπερ ὁ Ἀγγλος περιηγητὴς οὐδέποτε νύτῃ χησε νὰ ἀκούσῃ, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχει ἀριθμὸς σεβαστῶν καὶ εὐλόγτων ἱερέων, οἵτινες τῇ ἀδείᾳ τῆς ἱερᾶς Συνόδου κηρύττουσιν ἀνάπασαν Κυριακὴν εἰς τὰς ἐκκλησίας, καὶ ὅτι αὐτοῖς καὶ μόνοις εἶνε ἐπιτετραμμένον νὰ κηρύττωσι καὶ οὐδενὶ ἄλλῳ. Τὸν κανόνα τοῦτον τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἂν μοι ἦτο συγκεχωρημένον, ἤθελον συστήσει εἰς τινὰ τῶν ἡμετέρων ἐκκλησιαστικῶν σωματείων.»

Περὶ δὲ τῆς οἰκονομικῆς, καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος ἐξέφρασθη οὐχὶ εὐνοικῶς, εἶπεν ὅτι ὑπῆρχον ἐν Ἀθήναις πολιτευταὶ τινες, οἵτινες, καίτοι ἀντέσχον μετ' ἀπαρδειγματίστου καρτερίας εἰς τὰς δοκιμασίας τοῦ πολέμου, δὲν ἠδυνήθησαν ὁμοῦ νὰ ἀντιτάξωσιν εἰς τοὺς πειρασμοὺς τῆς πείνας.

Καὶ τέλος εἶπεν ὅτι ἔσχε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ γνωρίσῃ τὴν Παρθένον τῶν Ἀθηναίων (the maid of Athens), τὴν ὑπὸ τοῦ Βύρωνος ἀπαθανατισθεῖσαν, καὶ νῦν Κυρία Βλάκη ἐν Πειραιῶς, καὶ ἐξῆρεν αὐτὴν διὰ τὴν δεξιότητά καὶ τέχνην, μεθ' ἧς παρασκευάζει ἐλαίας τῆς ἄλμης. — Ἡ Κυρία Βλάκη, προσέθηκεν ὁ Φέλτων, οὐδόπως εἶνε ὠραία· πολλάκις ὁ ποιητικὸς ὀφθαλμὸς τοῦ Βύρωνος ἐμεγαλοποίησε τὰ πράγματα καὶ ἐπλαττε θέληγητρα φαντασιώδη καὶ ἀνυπαρξτα.....

Μὴ ζητεῖτε νὰ περιγράψω αὐτὴν· ἐξ ὅλων τῶν ἀσχημῶν πραγμάτων, ἅτινα δύνασθε νὰ φαντασθῆτε, εἶνε τὸ ἀσχημώτατον. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, αἵτινες διατηροῦσιν ἐπιμέρους τῆς καλλονῆς των ὑπὸ τὰς λευκὰς αὐτῶν τρίχας καὶ ἐρρυτιδωμένας παρειάς· ἀλλ' ἐν αὐτῇ οὐτε κἄν τὸ ἐλάχιστον ἔχνος καλλονῆς ὑπάρχει.»

KA

Ἐσπέραν τινὰ ἐνῶ ἐπεριπατοῦμεν ἐν τῷ ἄλσει τοῦ πανεπιστημίου, ὁ Φέλτων λαθῶν ἀφορμὴν ἐκ τῆς εἰς Ἑπτάνησον ἀποστολῆς τοῦ Γλάδστωνος εἶπεν.

« Ὁ Γλάδστων οὐ μόνον εἶνε ὁ εὐλόγωτάτος τῶν ρητόρων καὶ ὁ μέγιστος τῶν πολιτευτῶν ἀλλὰ καὶ ἀριστος θεολόγος καὶ φιλόσοφος, ἐν ἐνὶ λόγῳ εἶνε ἐν τῶν ἰσχυροτάτων πνευμάτων τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀριώσας ὀλόκληρον τὸν βίον του μετ' ἀπαραιλλου εὐσταθείας καὶ ἀμεταβλήτου χαρακτήρος ὑπὲρ τῶν ἐλευθέρων θεσμῶν καὶ τῶν χειραφετήσεων, ὅσας ἡ πρόοδος τῆς κοινωνίας ὑπηγόρευεν ἐν Ἀγγλίᾳ. Οὗτος ἐκπληροῖ τὰ πρὸς τὴν πατρίδα του καθήκοντα μὲ θυσίαν τῶν κομμωτικῶν αὐτοῦ συμφερότων καὶ τῆς γήϊνης φιλοδοξίας, διότι οὐδέ-

ποτε ἠθέλησε νὰ κολακεύσῃ τὰς ὀρμάς τῆς ἐποχῆς καὶ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν κομμωτικῶν. Εἶνε ὁ μόνος, ὅστις διὰ τῆς φρονήσεως αὐτοῦ καὶ τῶν συμβουλῶν θὰ ἐπιδράσῃ ὅπως τὰ ὑπὸ τὴν Τουρκίαν διατελούντα μικρὰ Κράτη ἀναλάβωσι θέαν ἀξίαν τῆς ἀρχαίας αὐτῶν εὐκλείας καὶ δόξης. Ἡ γλῶσσα τοῦ Γλάδστωνος εἶνε ἐμβριθῆς, σύντομος καὶ συγχρόνως εὐφραδιστάτη, οὐδὲ στερεῖται ποιητικῆς χάριτος. Εἶνε μεγαλόφρων καὶ ἐνθουσιώδῃ ἔχει τὴν ψυχὴν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος. Ὅτε τελευταίον εἶδον αὐτὸν ἐν Λονδίῳ, μοι εἶπεν. Ὑμεῖς οἱ Ἀμερικανοὶ διὰ τῶν φλογερῶν σας ἄρθρων θὰ μᾶς κἀμητε νὰ δώσωμεν τὴν Ἑπτάνησον μίαν ὥραν πρὶν..... Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐμνήσθη τοῦ καὶ ἐμεδίασα.»

— Οὐδόπως ἀμφιβέβλω, εἶπον τῷ Φέλτωνι, ὅτι μετὰ τὴν ἐξ Ἑπτανήσου ἐπιστροφήν του ὁ Γλάδστων θὰ πείσῃ τὴν τε Ἀνασσαν καὶ τὴν κυβέρνησιν αὐτῆς, ὅπως παραχωρήσῃ τὴν Ἑπτάνησον τῇ ἐλευθερᾷ Ἑλλάδι.

— Πιστεύω, ἀπεκρίνατο ὁ Φέλτων, ὅτι ὁ Γλάδστων θὰ ἐνεργήσῃ σπουδαίως καὶ ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ τῆς Ἑνωσεως τῆς Ἑπτανήσου. Ἐν ὅσῳ ἡ Ἑλλάς διέτελει ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους, ἦτο δίκαιον ἵνα ἡ Ἑπτάνησος προστατεύηται ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας· ἀλλὰ νῦν ὅτι ὑπάρχει Ἑλληνικὸν Κράτος εἶνε δίκαιον νὰ ἀποδοθῆ ἡ Ἑπτάνησος αὐτῷ. Τὸ πρὸς τὴν Τουρκίαν μῖσος τοῦ Γλάδστωνος εἶνε ἄσπονδον, καὶ πολλάκις ἐξέφρασε τὴν λύπην του ὅτι ὑπάρχει τοιοῦτον βρωμερὸν ἔθνος ἐν τῷ κόσμῳ.»

Εἶτα, λόγῳ γινομένου περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Τρικούπη, εἶπεν ὅτι, προτιθέμενος νὰ δημοσιεύσῃ βιβλιοκρισίαν αὐτῆς ἐν τῇ «Βορείῳ Ἀμερικανικῇ Ἐπιθεωρήσει» καὶ καταγιγόμενος εἰς τὴν μετάφρασιν ἀποσπασμάτων ἐξ αὐτῆς, μετὰ λύπης ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ ἱστορία τοῦ Τρικούπη ἦν ἐν πολλοῖς πιστῇ μετάφρασις τῶν ἱστοριῶν τοῦ Γόρδωνος, Χωμφρεῦ καὶ ἄλλων, μάλιστα δὲ μοι ὑπέδειξε καὶ τὰ ἐν λόγῳ ἀποσπασματα, ὥστε δὲν ἐνόμισε πρέπον νὰ δημοσιεύσῃ τι περὶ αὐτῆς.

Ἐν γένει ὁμοῦ ἡ ἱστορία τοῦ Τρικούπη εὗρεν εὐμενῆ προσοχὴν ἐν Ἀμερικῇ. Ὁ ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τῆς Νέας Ὑόρκης καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας Κρῶσθης γράφων ἡμῖν περὶ τῆς ἱστορίας τοῦ Τρικούπη λέγει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς.

«... Ὁρθῶς ἀποκαλεῖς τὸν Σολωμὸν Πινδαρον τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἥτις ἐπρομήθευσε τῷ Τρικούπη σκηνὰς ἀνδρίας καὶ πατριωτισμοῦ ἀξιοσημειώτου ὅσον ἐκείνου, ἄξινας ὁ Περσικὸς καὶ Πελοποννησιακὸς πόλεμος ἐπρομήθευσαν τῷ Ἡροδότῳ καὶ τῷ Θουκυδίδῃ, τῶν ὁποίων δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι δὲν ὑπολείπεται πολὺ ὁ νεώτερος ἱστορικὸς.»

(Ἐπεται συνέχεια) Γ. Δ. Κ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΘΙΣΕΩΣ ΜΟΥ

Ἀφήγησις Θεραπειουθέντος.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ παρελθόντος ἔτους, ὑπὸ τὴν ἐντύπωσιν τοῦ γενικοῦ θαυροῦ, ὃν διήγειρεν ἡ ἀνακάλυψις τοῦ Κώχ, οἱ θεραπειούντες με ἰατροὶ μοι ἐγνωστοποίησαν, ὅτι οὐδεμία πλέον ὑπῆρχεν ἀνάγκη νὰ μοι ἀποκρῦπτασιν ὅτι πάσχω ἀπὸ φθίσι, καθόσον ἡ νόσος αὕτη ἤδη θεραπεύεται ἐντελῶς ἐν διαστήματι ἑξ ἑβδομάδων. Ὑπῆρξαν τινεὶ μάλιστα, οἵτινες με συνεχαίροντο, διότι δὲν ἐπάσχον ἀπὸ ἄλλης τινὸς χρονίαν νόσον, ἀλλὰ ἀπὸ φθίσι κυρίως, ἧς ἡ θεραπεία καθήνησε τώρα εὐχερῆστατη. Μεταμέλλομαι, διότι γνωστοποιῶν εἰς τοὺς φίλους μου περὶ τῆς εἰς Εὐρώπην ἀναχωρήσεώς μου, συνεχαίρον ἑμαυτὸν διὰ τὴν φθίσι μου καὶ ἔχαιρον διότι δὲν ἐπάσχον ἀπὸ φλόγων τοῦ υποχονδρίου, ὡς ἀπεκάλεσαν οἱ ἰατροὶ τὴν ἀναμφίβολον φθίσι μου. Ἀλλὰ καὶ πῶς νὰ μὴ χαίρω, ἀφοῦ ἀφ' ἐνός ἡ γνωστὴ gerulialion τῶν γερμανῶν ἐν γένει, ὡς ἀνδρῶν σοβαρῶν, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει ἀνικάνων νὰ ἐπιδείξωσιν εἰς ὅλον τὸν κόσμον μίαν ἀντι ἐλέφαντος, καὶ ἀφ' ἐτέρου ἡ βαθεῖα σοφία τοῦ Κώχ καὶ ὁ παγκόσμιος θαυροὸς μετὰ διαθεβαίωσων, ὅτι πρὸ τῶν ὀμμάτων πολυπλήθους ἀκρατηρίου, ἐξήγηθῃ ὀλόκληρος ὄγκος οἰδημάτος ἐκ τοῦ λάρυγγος πάσχοντος τινος, ἄλλου δὲ ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν ἐξέλειπεν ἀθεράπευτος καρκίνος κτλ. κτλ.

Ἐπτά ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναγγελθεισάν μοι φθίσι, τὴν 6 τῆς πρῶτης ὥραν ἰσάμην ἤδη ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου ἐν Βερολίῳ πλησίον τῶν ὀλίγων ἀποσκευῶν μου, ἃς κατέρριψεν ὁ ἀχθοφόρος, σπευδὼν πρὸς ἀναζήτησιν οἰκήματος εἰς τι ξενοδοχεῖον. Προηγουμένως, περιήλθομεν τρία ἐκ τῶν ἐγγυτέρων τοῦ σταθμοῦ ξενοδοχείων, ἀλλ' ἦσαν ἅπαντα ὑπερπληρωμένα ὑπὸ ἀσθενῶν καὶ ἰατρῶν, προσδραμόντων εἰς τὴν περὶ Κώχ πρόσκλησιν τοῦ Βερολίνου. Ὁ καιρὸς ἦτο ἀθλιέστατος, ψῦχος, χιὼν, ἀνεμος· ἀλλ' ὁ κίνδυνος νὰ κρολογήσω δὲν μ' ἐφοβίσε. Τούναντίον, τὸ ὑπερπληρωμένον τοῦτο Βερολίον ἐπὶ μᾶλλον ἐνσχέτη τὴν πίστιν μου πρὸς τὴν θαυματουργὸν δύναμιν τῆς κωχίνης καὶ μ' ἔχαροποιεῖ ἀπέριεμ' ὅλον τὸν κίνδυνον ὃν διέτρεχον νὰ μείνω εἰς τοὺς δρόμους ξενῆς πόλεως, μετὰ τὴν ἐλπίδα ν' ἀνεύρω γωνίαν τινὰ καὶ σκέπην. Πλησίον μου διήρχοντο φέροντες τὰς ἀποσκευὰς των νέοι ταξιδιώται καὶ δὲν ἔπαυον χαροποιούστας με· ἐσκεπτόμην ὅτι ὀλίγη ἀπειριτεῖται ἱπομονή — καὶ μετὰ 6 ἑβδομάδας θὰ εἶμαι ἐντελῶς ὑγιής. Ἐπὶ τέλους ἀναφαίνεται ἐκ τῆς γωνίας τρέχων ὁ ἀχθοφόρος μου, ὅρμᾳ μετὰ λύσεως ἐπὶ τῶν ἀποσκευῶν μου καὶ τρέχει μεθ' ὄλης τῆς δυνάμεως τῶν ποδῶν του, παρορμῶν με ἀπειλητικῶς, ἵνα μὴ καταλάβωμαι ἄλλο τὸ μοναδικὸν εὐκαίρον καὶ μὲν ὡς κενῶν δωματίων εἰς τὸ ξενοδοχεῖον «Τέρμενος». Ἀπίχθημεν αἰσίως καὶ ὡς δαιμονιώντες εἰσωρμησαμεν εἰς τὸ δωμάτιον ἀποκλείσαντες τὸν δρόμον εἰς ἄλλους.

Διὰ τὸ δωμάτιον 12 μάρκας, διὰ θέρμανσιν 2 μάρκας καὶ διὰ φωτισμὸν 2

μάρκας τὸ ἡμεροῦντιον! Μόλις τὰς 2 μάρκας διὰ τὴν θέρμανσιν, ἐν τῷ θαλάμῳ ἕκα· με τὸσον ψῦχος, ὅστε ἦτο ὄλωσ ἀδύνατον νὰ ἀφαιρήσῃ τὴν μηλιότην, οὐ μόνον ἀσθενῆς, ἀλλ' οὔτε καὶ ὀυγιέστερος τῶν ῥώσων, ἀσυνεῖστος, ὡς οἱ γερμανοὶ, νὰ κοιμᾶται τὸν χειμῶνα μὴ ἀνοικτὰ παράθυρα. Ἀκουσίως ἐπήρηστο εἰς τὸν νοῦν μου ἡ ἰδέα ὅτι ἐδῶ εἰμπορεῖ νὰ ἀποθάνῃ κανεὶς, καὶ βαρεῖα προαίσθησις συνεκερνάτο μετὰ τοῦ καταλαμβάνοντος ἅπαν τὸ σῶμά μου ρίγους. Ἦθελον νὰ φύγω, — ἀλλὰ ποῦ; Ποῦ νὰ εὐρω θερμὸν ἄσυλον, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ τῷ μεγαλοπρεπῶς διακεκοσμημένῳ «Τέρμενος» ὑπάρχει τὸσον ψῦχος, ὅσον εἰς καλύβην Ἑσκιμῶν! Κατέρχομαι εἰς τὴν γενικὴν αἴθουσαν τοῦ ἐστιατορίου, ὅπου ὑπῆρχε, κατακόκκινος ἐκ τῆς πυρᾶς σιδερά θερμάστρα. Ἐξῶ ἦτο ἀκόμη σκότος, ἀλλὰ τὸ ἐστιατόριον ἦτο πλήρες κόσμου. Παντῶθεν ἀντήχει ἡ μονότονος καὶ δύσπνοος ἀγγλικὴ διάλεκτος. Εὐρίσκονται ἐνταῦθα ἀντιπρόσωποι ἐξ ἅπασων τῶν γωνιῶν τῆς Ἀμερικῆς· ἅπαντες οὗτοι προαῖδραμον παρὰ τῷ Κώχ, χάριν τοῦ Κώχ, διὰ τὸν Κώχ καὶ πῶν κωχίνην του. Ἰδοὺ ὀλόκληρος οἰκογενεῖα ἀσολεῖται καταβροχθίζουσα ροσπίφ καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὀμιλεῖ καὶ περὶ τοῦ ἰδιοκτήτου τοῦ ἀτμοπλοίου ὅπερ μετέφερον αὐτὴν ἐκ Χιλῆς. Ὁ οἰκογενεάρχης καὶ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀτμοπλοίου ἦτο, ὡς ἔμαθον, ἰατρός. Λοιπὸν, πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐξεγερθῇ τὸ πνεῦμά μου καὶ κατὰ χλιστοτὴν φορᾶν νὰ μὴ ἐπιναλάβω καθ' ἐμαυτὸν ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀπατάται ἄτασσα ἡ ἀνθρωπότης, ὅτι αὕτη δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἀπατηθῇ ἐκ τῆς ἀνεγνωρισμένης θετικότητος τῶν γερμανῶν. Ἡ θεωρία τοῦ ἐκ Χιλῆς ἀντιπροσώπου τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ ἰδιοκτήτου ἀτμοπλοίου, ἐνέχυρος βέλσταμον ἑλπίδος εἰς τὸ νευκαρῶμενον σῶμά μου. Μετ' ἀνυπομονησίας παρετήρουν ἐκ τοῦ παραθύρου ἀναμένων τὴν ἡμέραν, ὅπως, χωρὶς νὰ ἀπωλέσω οὐδὲ στιγμὴν, ἰχχύσω εἰς τὸ σῶμά μου τὴν λύμφην τοῦ Κώχ, καὶ κἄμω τὸ πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἀναμφίβολον θεραπείαν μου.

Τὸ ὠρολόγιον εἰδείκνυε τὴν 8ην. Ὁ χρόνος διέρχεται με βῆμα χελώνης. Ἀκουσίως ἀναγεννάται ἐν ἐμοὶ θλίσις, διατί νὰ διαμείνω ἐν Μόσχᾳ μίαν ὀλόκληρον ἡμέραν, ἐπιβραδύνας οὕτω τὴν θεραπείαν μου κατὰ 24 ὥρας. Τὰς ὁδοὺς καλύπτει χιὼν. Τὰ πεζοδρόμια ἐπὶ μᾶλλον, καὶ μᾶλλον πληροῦνται ἀνθρώπων. Ἐλαφροῦς ἐπεινύτας φέροντες, τρέχουσιν οἱ γερμανοὶ πετῶσιν ὡς δαιμονιώσας με θερνύουσας σάκκους αἱ γερμανίδες. Εἰς τὸ ἀντίθετον τοῦ δρόμου ὑφῄθται ὀγκώδης οἰκία μετὰ πλῆθος παράθυρα ὀρθήνοικτα. Εἰς ἐν ἐξ αὐτῶν ἱσταται γερμανὸς με ἀνασηκωμένους τὰς χεῖρας, κρατῶν προσόψιον. Εἶχε μόλις νιφθῇ καὶ ἤδη ἐτίρητο δροσίζομενος παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον, ἐν παγετῷ 7 βαθμῶν. Εἰς τὰ ἄλλα δωμάτια φαίνονται τὰ σάβωρα τῶν διευθετουσῶν τὰ δωμάτια θαλαμηπόλων. Προδῆλον, ὅτι τὸ Βερολίον ἤδη ἀφυπνίσθη καὶ τώρα δύναμαι ν' ἀπέλθω πρὸς ἀναζήτησιν ἰατροῦ.

Ἀναχωρῶ. Ἐφερον ἐν τῷ θαλαμῷ μου συστατικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὴν Ρωσικὴν

Προσβείν και προς Ρωσόν τινα, αρχαιον κάτοικον του Βερολίνου τον συμπαθέστατον Α.Α.Κ. Είς την Προσβείαν δέν δύναται τις να όμλήση από ψυχής, δέν δύναται να έρωτήση περί εύθυνοϋ οικήματος μετά κελως θερμαινομένων δωματίων, διά τουτο προετίμησα τον καλοκζυθον Α.Α. και διηυθύνθη κατ' εύθειαν προς αυτόν.

Η θερμή ύποδοχη του συμπατριώτου, τά θερμά κατά τό ρωσικόν έθος δωμάτια, ή συμπαθής ρωσική συνδιάλεξις, — πάντα ταύτα άκρωσ μ' ενθάρρυνον. Άλλά παράδοξον, ή μετά του Α. Α. συνδιάλεξις ως να μοι άφήρει τι. Η ειλικρινεστέρα αυτού προσπάθεια να με ενθάρρυνει, αντίχει ως κακοφώνια τις εις την αναμριβόλον πεποίθησίν μου προς την θαυματουργόν δύναμιν της του Κώχ λύμφης. Η λύμφη αύτη, ατ ένέσεις, ή αντίδρασις (réaction) και λοιποί όρισμοί της θεραπείας του Κώχ, παρά την θέλησίν μου, διεγείρουσιν έν έμοί την άμφοβολίαν. Άλλ' έξ άλλου άντηχεί εις τά ότα μου: α' Ο Κώχ, ή γερμανική μεθοδικότης, τό πλήρες ζένων Βερολίνον, οι άμερικανοί, οι άυστραλιανοί, ό εκ Χιλής ιατρός έλθων επί ιδίου άτμοπλοίου κλπ. δέν εινε δυνατόν όλα ταύτα να εινε φαντάσματα άλλα πραγματικότης. Έδω όχι μόνον αό μετά πολλών θανάτων δέν εινε θάνατος, άλλ' αύτοι οι πολλοί, τούτέστιν ό κόσμος μās πείθει περί της βεβαιότητος του τρόπου περι άπαλλαγής από μιάς τών μαστίγων της άνθρωπότητος.

Έν τούτοις ή συνδιάλεξις μετ' άνδρός, γνωρίζοντος πην ότι τεκταινείται έν Βερολίνω, έθεσεν άμέσως επί της ζωηράς λάμψεως του Κώχ, σκοτεινάς κηλίδας, έν ειδει σωρείας έργολαβων ιατρών έβραίων, αυτοκαλουμένων βοηθών αυτού του Κώχ. Χάρεις εις την συμμετοχήν του Α. Α.Κ. απέφυγον τους βρογμους, τους υπό τών ιατρων Λεθη, Κόρτετ κτλ. επιχειρηματιών σθηθέντας, οίτινες έθεβαίουν τους πάντας, ότι, με 1500 μάρκας και θ μινών διαμονήν έν Βερολίνω — δύναται να σε θεραπεύσωσιν έντελώς. Ο Α. Α. Κ., ως άληθής Ρώσος, μη άρκείσθεις εις την υπό εύσυνειδήτου ιατρού δοθεισάν μοι διεύθυνσιν, με ώδήγησε προς τον καθηγητήν Γερτγάρδτ, και μοι εξησφάλισε την ιδιαιτέραν προσοχήν του εύσυνειδήτου τούτου επιστήμονος.

Άφού οι ιατροί σας δέν σάς απέκρουσαν ότι πάσχετε εκ φθίσεως, ούτ' έγω δέν έχω λόγον να σάς τό κρύψω, μοι είπέν ό καθηγητής. Άλλά, εξηκολούθησεν, άν ήλθατέ να θεραπευθήτε διά της λύμφης του Κώχ και θέλετε να σάς θεραπεύσω έγώ, πρέπει να γνωρίζετε, ότι ή ένέργεια της λύμφης ταύτης εις ούδένα εινε γνωστή, ότι θα καταριθμηθήτε εις την τάξιν τών υπό δοκιμασίαν διατελούντων και θα αρχίσω την θεραπείαν μόνον όταν δέν θα έχητε απαιτήσεις άν ή θεραπεία αύτη αποτύχη.

Άν τούτο συνέβαινε τώρα, θα ήρώτων τών γερμανών: διατι αύτός και οι όμοιοί του καθηγηται δέν προσεπάθησαν να κατασιγάσωσι τάς διασαλπείεις των εφημερίδων αίτινες έδημοσίευσαν παρομοίας προειδοποιήσεις, άλλ' εκφράζονται ταύτα, άφού ήδη

προσεκάλεσαν κόσμον όλον εξ όλης της ύψηλου; Άλλά τότε ή άπροσδόκητος επιτύλαξις του επιστήμονος ουχι μόνον δέν με απέθάρρυνεν, άλλα τούταντίον μ' ενθάρρυνε. «Είνε μετριόφρων ό γερμανός» εκέφθη και απέφάσινα να ύποβληθώ εις την διά κωχίνης θεραπείαν.

Άμέσως την ίποιούσαν ήλθεν ό βοηθός του Γερτγάρδτ κ. Νόρδεν και έκαμεν έναρξιν ένός εις την ράχιν μου έν και ήμισυ χιλιογραμμών λύμφης. Ηδη πάντα ταύτα απώλεσαν τό διαφέρον, άλλα τότε την πορείαν της θεραπείας μου ήκολούθησιν μετά ζέσεως δέκα περίπου ρώσοι ιατροί, έλθόντες εις Βερολίνον διά την κωχίνην, ή δε σύζυγός μου καθ' όλον τό διάστημα, από ήμέρας εις ήμέραν εκράτει σημειώσιν της θερμοκρασίας μου, του σφυγμού μου κλπ. Αύξανοντες βαθμηδόν την δόσιν της λύμφης, μετά 4 ήμέρας έφθασαν μέχρι 60 χιλιοστογραμμών και με έβεβαίουν ότι όταν φθάσωμεν εις τά 100, — παύει πλέον ή φθίσις. Κατά τό διάστημα τούτο μου έτροπήσαν την ράχιν μέχρι τοιούτου βαθμού ώστε, άμα τή πρώην έσκεπτόμην μετά φρίκης που θα εύρεθί μέρος προς ένεισιν, όπερ θα μοι έπροξένοι όλιγωτέρος πόνους. Ο πυρετός εξηκολούθει αυξάνων εις έκάστην νέαν ένεισιν μετά τχ 60 χιλ/γρ. Ο πυρετός δέν μ' εγκατέλειπεν επί δύο ήμέρας κατά συνέχειαν, την δε τρίτην τοσοούτον πόνον ήσθανόμην εις τον λάρυγγα ώστε ου μόνον να καταπιώ δέν ήδυνάμην, άλλα και μετά πολλού κόπου άνέπνεον. Ο ιατρός μου (ό Νόρδεν ήσθένησε και αύτός, και με άνέθεσεν εις άλλον βοηθόν του Γέρτγάρδτ, τον Γέρτελ) με έβεβαίουν, ότι τούτο εινε ή πραγματική αντίδρασις, κατόπιν της οποίας δέν να έπληθη εξοιδήσις, οτε και θα θεραπευθώ. Τά φλέγματά μου εξητάζοντο πάντοτε διά του μικροσκοπίου, και ό Γέρτελ άνεφάνει έκάστοτε ότι ανακαλύπτει έν αυτοίς πλησμονήν μικροβίων, και τούτο κυρίως εσήμαινεν ότι ταύτα, μη δύναμένα να διαμεινωσιν έν έμοί, εξέρρονται μετά του φλέγματος. Τά μικρόβια εξήρχοντο άνάως, έγω δε έγενόμην πάντοτε χειρότερα. Κατά τό διάστημα τών δύο τελευταίων εβδομάδων ήδυνάμην να τρέφωμιν μόνον με στρείδια άτινα όλισθικον εις τον λαϊμόν μου και δέν μοι έπροξένοον πολύν πόνον. Πάσα δε άλλη τροφή μοι ήτο όλως άπρόσιτος και αύτό τό ηκτικόν μάλιστα γάλα δεινός μοι ήρέθιζε τον λάρυγγα.

Βασανισθείς εις τό έπακρον και απωλέσας πξσαν έμπιστοσύνην προς τους κ.κ. βοηθούς, έπορευθη και αύθις προς τον καθηγητήν. Τούτο συνέβη την 12 Ιανουαρίου. Έξετάσας τον λάρυγγά μου ό Γέρτγάρδτ, προς φρικην μου, μοι έγνωστοποίησεν ότι ώφειλον να εγκαταλείψω την κωχίνην και ν' αναχωρήσω τό ταχύτερον εις Μεντώνα, ή όπου άλλοθι εις κλίμα θερμόν. Είς την περι κωχίνης έρώτησίν μου, μοι απήντησεν ότι πρέπει ν' απέχω, και όσον όλιγώτερον την μεταχειρίζομαι τόσον τό καλλίτερον. Είς την έρώτησίν μου — άν μοι έπροξένησεν ώφέλειάν τινα; ούτος μοι είπεν — πιθανώς, άλλα συγχρόνως προσέθετο, ότι πάντες ούτοι τώρα δέν γνωρίζουσι πρι της θεραπείας ταύτης

πλειότερα τών όσων γνωρίζω έγώ, όλιγώτερα μάλιστα, διατι αυτοί μεν θεραπεύουσιν άλλους, ένω έγω εδοξίμασα την κωχίνην εις τό δέμα μου.

Και ούτω, έτελείωσεν ό ύπερ του Κώχ ένθουσιασμός μου. Ν' αναχωρήσω εις Μεντώνα να επανέλθω εις τό παρελθόν, να θεραπευθώ διά του καθαρού άέρος, να φροντίσω περί της συνεχείας της άσθενούς ύπαρξέως μου, προς βάρος ιδικόν μου και τών άλλων, — πάντα ταύτα ειχον καλώς, ίσως, όχι όμως δι' έμέ, όστις ώφειλον να συντηροϋμαι εκ της θέσεως και της μεθοδοσίας μου. Άν έπαρκούσι τά μέσα, εις τρόπον ώστε να δυνθώ να διατριψω ένα χειμώνα έν Μεντώνι, βεβαίως όμως δι' άλλους χειμώνας δέν θα έπαρκέουσιν. Έπομένως, θα αναγκασθώ να διαχειμάσω έν νεύο εις βόρειον κλίμα, και τούτο ήρκει να καταστρέψη τά πάντα. α' Άν αποθάνω, ως αποθάνω τουλάχιστον εις την οικίαν μου ταχώς και χωρίς να βασανισθώ. Άπεφάσινα, και με την άπόφασιν ταύτην εξήλθον του σπουδαστηρίου του ιατροϋ.

Άν ήμην έν Βερολίνω μόνος, ούτω θα έπραττον. Άλλ' ειχον παρ' έμοι την σύζυγον μου, και αι γυναίκες εις τοιαύτας περιστάσεις έχουσιν ιδίαν λογικήν. Είχον εξασθενήσει και ώμοιάζον μάλλον προς σκελετόν, ή προς ζώντα άνθρωπον. Αι δυνάμεις μου ειχον χαλαρωθί εις τοιοούτον βαθμόν ώστε ούδέν μ' ένδιέφερε. Και χάρις εις την τοιαύτην κατάστασιν μου ή σύζυγός μου κατώρθωσε να με τοποθετήση εις τό σιδηροδρομικόν όχημα, και να με μεταφέρη — όχι εις Ρωσίαν ως ειχον αποφασίσει, άλλ' εις Μεντώνα.

Δέν θα περιγράψω την άπελπισίαν μου διά την έλλειψιν ευμαρτίας εις τους Γερμανικούς, Έλβετικούς και Ιταλικούς σιδηροδρόμους, ήτις καταθλίβει τους άσθενείς. Λέγω μόνον έν βραχυλογίχ ότι χάρις εις τά ψυχρά σιδηροδρομικά όχηματα και τάς θερμάστρας, ως τοποθετούσιν υπό τους πόδας των ταξιδιωτών, και ιδίως, χάρις εις την διανυκτέρευσιν μου εις τό καλλίτερον ξενοδοχείον της Λυκέμνης, εις τό όποιον, μ' όλον τό ψύχος τών 20^ο βαθμών εις ούδεν δωμάτιον ύπήρχε θερμάστρα, με μετέφερον εις Μεντώνα, εις χειρόνα έτι κατάστασιν ή οτε άνεχώρησα εκ Βερολίνου.

(Επιτελει συνέχεια)
ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ Γ. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
(Εκ του Ρωσικού)

ΑΒΑΘΝ ΔΕ ΠΑΘ
ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ ΤΟ ΜΕΡΟΥΑΝ
(Αραβική διήγησις)
Μετάρρσας εκ της Καστιλιανής υπό Γ. Ν. Μουράκη
(Συνέχεια)

Ο Σαουλγαλιπ έπλησίασε προς τον καλίφην, όστις έμενεν έπισημένος έν μιξ τών γωνιών του θαλάμου και τψ ένσχείρισε την

περγαμνην, την όποιαν ειχε ρίψει ή Κίνθα φεύγουσα.

— Τι πράττεις; εκραύγασεν ό Άβέν-Άμάρ. Δέν γνωρίζεις ότι πριγκήπισσα της αυτοκρατορίας δέν δύναται να ένώση την τύχην της μετά της τύχης ποιητού, πτωχού και δυστυχούς;

— Έάν ή Χαλεβιά, θυγάτηρ του Άδδερραχμάν, εινε πριγκήπισσα εξ αίματος, ό Άβέν-Άμάρ, άν και γεννηθείς υπό ταπεινήν στέγην, εινε ό ήγεμών τών πνευμάτων της Κόρδοβας ό δε τίτλος του εινε ένδοξότερος πάντος άλλου, διατι εινε ό τίτλος της σοφίας, ήτις δεσπόζει, ως άλλος Θεός, του σύμπαντος.

Και ό Σαουλγαλιπ, λαμβάνων από της χειρός τον ποιητήν, προύχώρησε μετ' αυτού μέχρι του σοφά κατεληγμένου υπό της άπαραμιλλου παρθένου.

— Ω! σύ ό σοφός τών σοφών, όστις γνωρίζεις τάς αρετάς όλων τών βοτανών και ήξέρεις να κατασκευάζης φίλτρα όπως αποδίδης την ζωην εις εκείνους, όστινες ύποφέρουσιν μεταξύ τών όνυχων του θανάτου, άπόδος μοι την Χαλεβιάν, οίκα ήτο προτου πην τό θανατηφόρον δηλητήριο του έβραίου, και θα σοι δώσω όσα έπιθυμήσεις.

Ο Σαουλγαλιπ ήρχισε να στεναλίη πάλιν, και εξέγων κάτωθεν τών πτυχών του έπενδύτου του μικρόν φιαλίδιον, έχουσε τρεις σταγόνας χρώματος χρυσοϋ εκ τών περιεχομένων έν αυτώ επί του μετώπου της άγνωστου πριγκήπισσης.

Z

Έν τψ μεταξύ ό πριγκηψ, έντελώς άφηρημένος, κατέτρωγε διά της όράσεως τά γράμματα της περγαμνης του πατρός του, του μεγάλου καλίφου.

Όταν έτελείωσε την άνάγνωσιν, νομίζων ότι ή Χαλεβιά ειχεν εκπνεύσει, εφώνησε λιπόθυμος και τρέμων.

— Άδελφή μου!!!..... Ηγο αδελφή μου!!!.....

Και ως να εφοβέτο μήπως ειχεν έπισκοπισθί ή όράσις του, ήρχισεν εκ νέου να αναγιωσθή:

α' Έν ονόματι του επικουρής και εύσπλαγγου Άλλάχ, ό εύνοούμενος του Άλλάχ, Άδδερραχμάν — μπέν — Μωχαμείδ — μπέν — Άβδαλλάχ, Έμπερ Άλυουμινίν' προς πάντας όσοι ήθελον αναγνώσει αυτά τά γράμματα, υγείαν. Αίνος τψ Άλλάχ. Ούτος ως μεγαλήνη τάς τελειότητας του δούλου του. Αυτά τά γράμματα εινε όπως μάθητε ότι εκ τών έρώτων μου μετά του Ηλίου, δούλης ναζαρηνής, ήτις εξησε και απέθανε κεκρυμμένη έν τή οικία του έβραίου Άκάθ, ύπήρχε καρπός μία κόρη, ώραία ως ούρι, ονομασθείσα διά του γλυκέος ονόματος Χαλεβιά, ήτις κατά την ήμέραν της θελήσεως του Άλλάχ θα αναγνωρισθί πριγκήπισσα της αυτοκρατορίας. Και τούτο κατά την σελήνην ραβιέ τελευταίαν (Άπριλιος) του έτους τριακοστοϋ τριακοστοϋ έννάτου (950 μ. Χ.). Άδδερραχμάν, Έμπερ Άλυμουμινίν'.

— Τίς είμαι; Και προς τί θέλεις να γνωρίζης τίς είμαι; Τί ένδιαφέρουσι τον εύτυχη πριγκηπα Άλακέμ αι δυστυχίαι του πτωχού άμαρτωλού; — Αρχάγγελος ή δαιμόνιον, πνεύμα ή ύλη, εκραύγασεν ό πριγκηψ, είπέ μοι τίς είσαι προτου εγκαταλίπης αύτην την αϊθουσαν — έγω σε ικετεύω, σοι τό διατάσσω. Μόλις άπηγγέλησαν αύται αι λέξεις, φώς έρυθρόχρον κατέλαβε διά τών λάμψεών του τον θαλάμον. Ο μάχος έλαβε στάσιν έπιβλητικήν, μυστηριώδη, ζοφεράν, παρετήρησε τον καλίφην και έφώνησε: — Μέλλωνά σοι διηγηθώ τάς δυστυχίας μου. Άποτεινόμενος δε προς τους δύο έραστάς, οίτινες διετέλουν ένηγκαλισμένοι είσέτι έν τή έκστάσει του άγνού όσον και σφοδρού πάθους των, τοίς είπε: — Λησμονήσατε και ύμεις έπίσης στιγμάς τινας τάς ήδονάς του έρωτος, όπως ακούσητε την διήγησιν της θλιβεράς ιστορίας μου.

1 Πριγκηψ τών αληθών πιστών.

Ηφρανισμένους τους όφθαλμούς υπό δακρύων έχων ύψωσεν ό Άλακέμ τάς ικετευτικας χείρας του και ήρχισε να ψιθυρίζει θερμήν προσευχήν.

Άλλ' αϊφνιδίως ήσθάνθη εκυτον περισφιγγόμενον υπό τών βραχιόνων γυναικός.

Έστρεψε την όρασιν και ένόμισεν ότι θα αποθάνη εκ χαράς.

Ητο ή Χαλεβιά, ή πρό όλιγου θνήσκουσα, την όποιαν ειχεν επαναφέρει εις την ζωην τό φίλτρον του σοφου Σαουλγαλιπ.

H

Η Χαλεβιά, ήτις έγνώριζε πλέον τό μυστικόν της γεννησεως της, περιεσφιγγε τον καλίφην.

Όμοϋ δε ώλίσθησαν τά δάκρυα τών δύο αδελφών.

Η νέα πριγκήπισσα εκήτησε παρὰ του Άλακέμ την συγκατάθεσιν, όπως ένωθί μετά του ποιητού Άβέν-Άμάρ, εις τό όποιον συγκατένευσεν εύχαρίστος ό πριγκηψ.

Και οι δύο πιστοί έρασταί ένηγκαλισθησαν άλλήλους, ένσηγκαλιζόμενοι δε έθεώρησαν εκυτους ως τους εύτυχιστάτους της γής.

Θ

Ο Άλακέμ παρετήρησε τον μάγον, όστις κατέλαβε συγκινημένος και σιωπηλός μίαν τών γωνιών της αϊθούσης, και ώπισθοχώρησε μετά τρόμου.

— Πώς εφώνησε, παρέστης προηγουμένως εις τους όφθαλμούς μου υπό την μορφήν του μακαρίτου Άκάθ και τώρα παρουσιάζεσαι εις την θέαν μου άλλως! Τίς είσαι σύ, όστις, περιστοιχιζόμενος υπό τών σκιών του μυστηρίου εισέρχεται εις τους θαλάμους του πριγκηπός σου, όστις διά τοιούτου τρόπου μεταμορφούσαι και τόσον θαυμασίως αποδίδεις την ζωην εις εκείνην ήτις πρό όλιγου απέθνησκεν εις τους βραχιόνας του άγγέλου τών αιώνίων ύπνων.

Ο μάχος δέν απήντησε. — Τίς είσαι, είπέ μοι, εξηκολούθησεν ό καλίφης, και θα άνταμείψω μετά μεγαλοδωρίας τάς ύπηρεσίας σου.

— Τίς είμαι; Και προς τί θέλεις να γνωρίζης τίς είμαι; Τί ένδιαφέρουσι τον εύτυχη πριγκηπα Άλακέμ αι δυστυχίαι του πτωχού άμαρτωλού; — Αρχάγγελος ή δαιμόνιον, πνεύμα ή ύλη, εκραύγασεν ό πριγκηψ, είπέ μοι τίς είσαι προτου εγκαταλίπης αύτην την αϊθουσαν — έγω σε ικετεύω, σοι τό διατάσσω.

Μόλις άπηγγέλησαν αύται αι λέξεις, φώς έρυθρόχρον κατέλαβε διά τών λάμψεών του τον θαλάμον. Ο μάχος έλαβε στάσιν έπιβλητικήν, μυστηριώδη, ζοφεράν, παρετήρησε τον καλίφην και έφώνησε: — Μέλλωνά σοι διηγηθώ τάς δυστυχίας μου. Άποτεινόμενος δε προς τους δύο έραστάς, οίτινες διετέλουν ένηγκαλισμένοι είσέτι έν τή έκστάσει του άγνού όσον και σφοδρού πάθους των, τοίς είπε: — Λησμονήσατε και ύμεις έπίσης στιγμάς τινας τάς ήδονάς του έρωτος, όπως ακούσητε την διήγησιν της θλιβεράς ιστορίας μου.

Και ό Άλακέμ, ό Άβέν - Άμάρ και ή Χαλεβιά περιεκύκλωσεν τον μάγον ό όποτος διά φωνής βραχνής, σπηλαιώδους, προφητικής, ήρξατο της διηγησης του ούτω:

I

Είνε περισσότερα τών τριακοσίων έτών άφ' ότου ό παράνομος Άβιρόν, αποβληθείς διά τά εγκλήματα του της Ιερουσαλήμ, κατέφυγεν εις τάς όχθας της Ασφαλιτίδος¹, όπου εγκλεισθείς έν τινι σπηλαιώ αφιερώθη εις τό να άποσπάση από της μαγειρίας τά μυστικά της.

Αι σιωπηλαί αύραι της λίμνης του θανάτου, είδον παρερχομένην την νεότητα του Άβιρόν, χωρίς ουδέμια ιδιαιτέρα ύπόθεσις να ταράξη την ήσυχίαν του περιβόλου του. Άλλ' ήλθεν ήμέρα καθ' ήν ήρχισε να ύπολευκαινείται ή κεφαλή του παρανόμου.

Και ό υιός της φιλαργυρίας, κεκαλυμμένος δι' επενδύτου διαβεβρωμένου, με τάς μαγικάς χοάνας του, τους καθβαλιστικούς πίνακας του και τινα φιαλίδια, άτινα περιέχον φίλτρα όπως τρελλαίνη από έρωτα και διδη τον θάνατον, εγκάτελιπε τό σπήλαιον και προς αναζήτησιν περιουσίας διηυθύνθη εις Δαμασκόν.

Διά τών φιαλιδίων, τών πινάκων και χοανών του, ό Άβιρόν απέκτησε μέγχα πλούτη, τό δε όνομά του κατέστη δημοτικόν έν τή αυτοκρατορία.

Ο καλίφης Βενι-όμέγια Άβδελμελίχ, εις τάς άκοάς του όποιου εφθασεν ή φήμη του όνόματος του μάγον, διέταξε να τον καλέσωσιν εις τό άνάκτορόν του, όπως τψ αποκαλύψη τά μυστήρια του άστέρος του.

Ο Άβιρόν έπαρουσιάσθη εις τον Άβδελμελίχ, τψ προείπεν εύδαμονίως αναριθμητόν και τψ προεφήτευσ την κατακτησιν όλων τών γαιών της Δύσεως² διατι εκεί, όπως ήτο γεγραμμένον εις τό ιερόν βιβλίον τών μοιρών, άνέμενον ανυπόμονα τά αγαθά πνεύματα την άφιξιν τών σημαίων του Ισλάμ.

Παρθήλθον έτη. Ο άγγελος τών νικών έφερον από πόλεως εις πόλιν δι' όλης της Δύσεως τά μουσουλμανικά όπλα υπό την φωνήν του άνδρείου άρχηγού Μούθη - μπέν - Νοσειρ³ έτρεμεν ή Άρρική⁴ ό άτρόμητος Ταρικ διήλθε τον Πορθμόν⁵ ή σπάθη του, άκτις του Θεου, έκαμεν έρυθρά τά ύδατα του χρυσταλλίνου Γουάδ-αλ-Έδθα (Γουαδαλέτης), όστις εκλαυσε την πλήρη πανολεθρίαν του στρατού του ναζαρηνού Ρουδερικ⁶ ή δε Έξβάνια (Ισπανία), ή πλουσιωτέρα και ώρασιωτέρα γή του κόσμου, εκείνη ήτις, αντίπαλος της Συρίας διά την καθαρότητα του ουρανού της, της Γεμένης⁷ διά την αγαθότητα του κλιματός της και τών Ινδιών διά τό άρωμα των άνθών της, φαίνεται ή υπό του Προφήτου εκλεχθείσα Έδέμ, έπασεν υπό την ισχύν τών μωαμεθανικών σημαίων.

1 Νεκρά θάλασσα.
2 Χεβραϊκή, τό όποτον ονομάσθη ούτω από τά Χεβραϊκά-Ταρίχ, όρος Ταρίχ.
3 Ο βασιλεύς Δόν Ροδρίγος.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΩΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ-ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1891 ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Αξία Σίδερ. Π-Α-Π.	Δρ. 34,056,408.52	
» » Π-Πύργου	» 4,678,312.64	
» » Π-Όλυμπος	» 1,523,998.76	Δρ. 40,258,719.92
Εξόδα έγκατ. Π-Α-Π.	Δρ. 704,004.47	
» τ' άποσβ. 10 %	» 70,400.47	Δρ. 633,604.00
Εξόδα έγκαταστ. Π-Π.	» 184,636.12	
» » Π-Όλ.	» 22,371.43	» 840,611.55
Εκτακτα Έργα	Δρ. 197,312.99	
» τ' άποσβ. 10 %	» 19,731.29	» 177,581.70
Μετοχαι Σιδ. Π-Α-Π. τής συμμετοχής μας (1,964)	» 399,169.35	
Καθυστροβόντες μέτοχοι	» 31,656.15	
Γενική Πιστ. Τράπ. Α. Κατασθ. νέων γραμ. έν Πελοπον.	» 1,294,238.11	
Κατασθ. Πύργ.-Όλυμπ.-Κυλ. τó ύπόδ.	» 1,166,375.15	
Αποθήκαι ύλικού.	Δρ. 764,077.36	
Υλικά κατασκευής	» 136,777.19	
Έντυπα και ύλικά γραφείου, εισιτήρια	» 35,428.70	» 936,283.25
Προκαταβολαι εις προμηθευτάς και ύπόδ. χρωστ. λ/σμών.	» 136,998.79	
Ασφάλιστρα Σιδηροδρόμου ύπόλοιπον	» 6,984.05	
Λ/σμός Δημοσίου. Ορειλάμενα έκ χιλιομ. έπιχορηγήσεως τήν 31 Δεκεμβρίου 1891	» 220,470.—	
Ταμείον Διευθύνσεως. Μετρητά.	Δρ. 80,796.90	
Ταμεία Σταθμών. Μετρητά.	» 31,979.85	» 112,776.75
		Δρ. 45,581,864.77

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Μετοχικόν κεφάλαιον	Δρ. 25,272.500	
Τ' άποσβεσθέντα.	» 27,500	Δρ. 25,300,009.—
Κεφάλαιον Διαχειρίσεως	» 887,001.49	
Αποθεματικόν Κεφάλαιον	» 50,221.65	
Αποθεματικόν δι' άποσβέσεως μετοχών	» 22,721.65	
Αποθεματικόν διά Συναλλαγματικής διαφοράς.	» 224,527.63	
Αποθεματικόν δι' άποσβέσεως ύλικού έξ άποσβέσεως Δανείου R. Raphael et Son L. S. 286,000	Δρ. 160,386.14	
έξ άποσβ. όμολογιών Δρ. 6,000,000	» 16,000.—	» 176,386.14
Δάνειον R. Raph. et Son L.S. 286,000 όπ. L.S. 265,040	» 5,458,870.44	
Δάνειον R. Raph. et Son L.S. 240,000	» 6,022,043.97	
Δάνειον δι' όμολογιών	Δρ. 6,000,000	» 5,984,000.—
Γενική Πιστωτική Τράπεζα τρεχ. λ/σμός.	» 51,292.94	
Πιστωται διάφοροι και ύπόλοιπον πιστωτικών λ/σμών	» 627,622.26	
Ταμείον Αυτόδοηθείας.	» 74,635.44	
Τοκομερίδια μήπω έξοφληθέντα.	Δρ. 25,628.50	
Τοκομερίδιον άρ. 7 τής Β' εξαμην. 1891	» 449,680.—	» 475,308.50
Έκτακτοι Λ/σμοί. Έξόδα Δεκεμβρ. 91 και διαπραξία Δαν. R. Raphael L. 286,000 από 3/15 Οκτ. - 31 Δεβ. 1891	» 217,274.—	
Υπόλοιπον κερδών Β' εξαμηνιας 1891 εις νέον	» 9,958.96	
		Δρ. 45,581,864.77

* Δάνειον R. Raphael and Son. Κεφάλαιον όνομαστικόν L. S. 286,000 άποσβεστέον εις 66 εξαμηνιας, διά L. S. 10,010 καθ' εξαμηνίαν διά τόκους και χρεωλύσιον, και από τού όποίου άπεσβίσθη ήδη τό χρεωλύσιον μέχρι 31 Δεκεμβρίου 1891, ήτοι L. S. 20,960.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΡΙΔΟΣ "ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑΙ,"

ΧΡΕΩΣΙΣ

Φόρος Δημοσίου επί εισιτηρίων έπιβατών.	Δρ. 92,942.45
» » » πλέον επί κερδών Αης εξαμηνιας 1891	» 944.35
» » » πλέον επί τοκομ. Αης εξαμηνιας 1891	» 89.04
» » » οικοδομών, Καρνείων, Σταθμών	» 476.90
Προμήθειαι Πρακτορ., έπιστρ. ναύλων και Πρακ. Δουλίνου.	» 10,371.45
Ασφάλιστρα Σιδηροδρόμου αναλογία εξαμηνιας	» 1,645.60
Τόκοι δαν. R. Raph. et Son 286,000 προμ. και συν. διαφ.	» 295,405.50
Τόκοι δαν. R. Raph. et Son 240,000 προμ. και συν. διαφ.	» 206,734.—
Τόκοι αναλογ. κατά τήν Βαν εξαμην. 91 δαν. δρ. 6,000,000	» 42,799.50
Αποθεμ. έξ άποσβ. όμολ. δανείου 6,000,000 αναλ. εξαμ.	» 2,283.50
Τόκοι τρεχουμένων λ/σμών.	» 14,061.95
	Δρ. 1,043,589.62
Έξόδα χρήσεως	
Κεντρική Υπηρεσία	Δρ. 101,109.86
Έμπορικη Υπηρεσία	» 222,378.53
Υπηρεσία Έλλεως και Έργοστασίων	» 409,078.98
Υπηρεσία Γραμμής	» 305,080.98
Συντήρησις Τηλεγραφικών γραμμών	» 5,941.27
Αποθεματικόν δι' άποσβέσεως ύλικού (Χρεωλύσιον δανείου R. Raphael et Son L. S. 286,000)	» 39,133.90
Κράτ. 3 % δι' άποσβ. κερ. άρ. 48 κατ. επί κερ. Α' Β' έξ 91	» 21,584.65
» 3 % δι' άποσβ. μετ. άρ. 48 καταστ. » »	» 21,584.65
» 1 1/2 % δι' άμοιβήν διοικ. Συμβουλίου » »	» 10,792.30
» 1 1/2 % δι' έκτακτ. άμοιβ. προς Έτ. » »	» 10,792.30
» 1 1/2 % διά τό ταμείον αυτόδοηθ. » »	» 7,194.90
Υπόλοιπον καθαρών κερδών Β' εξαμηνιας 1891	» 493,486.78
	Δρ. 2,315,918.34

ΠΙΣΤΩΣΙΣ

Υπόλοιπον Α' εξαμηνιας 1891	Δρ. 15,614.99
Εισπραξεις Β' » » » Δρ. 2,209,583.75	» 2,217,182.50
Ένοίκια » » » » 7,598.75	» 82.70
Εισπραξεις διάφοροι » » » »	» 83,038.15
Έξ αποθεματικού διά συναλλαγματικής διαφοράς δανείου L. S. 286,000 R. Raphael et Son Β' εξαμην. 1891.	» 83,038.15
	Δρ. 2,315,918.34

ΔΙΑΝΟΜΗ ΚΑΘΑΡΩΝ ΚΕΡΔΩΝ Β' ΕΞΑΜΗΝΙΑΣ 1891

Μέρισμα όριστικόν Β' εξαμηνιας 1891 επί μετοχών 89,936 πρós δραχ. 5 κατά μετοχήν	Δρ. 449,680.—
Φόρος Δημοσίου 5 % επί καθαρών κερδών Β' εξαμηνιας 91 επί δραχ. 493,486.78	» 24,674.35
Φόρος Δημοσίου 2 % χαρτόσημον τοκομεριδίου Β' εξαμηνιας 91 επί δραχ. 458,673.60	» 9,173.47
Υπόλοιπον Κερδών φορολογηθέν μεταφερόμενον εις νέον	» 9,958.96
	Δρ. 493,486.78

Η πληρωμή τού μερίσματος γνήσεται επί τή προσαγωγή τού ύπ' άριθ. 7 τοκομεριδίου, 15 ήμέρας από τής έγγραφείας τού παρόντος Ισολογισμού υπό τής Γεν. τών μετόχων Συνελεύσεως. — Έν Αθήναις παρά τή ταμείω τής Διευθύνσεως και τή Γενική Πιστωτική Τράπεζη τής Ελλάδος. — Έν ταίς Έπαρχίαις παρά τοίς σταθμοίς Πειραιώς, Κορίνθου, Νεωπλίου, Αιγίου, Πατρών, Πύργου και Τριπόλεως 15 ήμέρας από τής παρ' αυτοίς καταθέσεως τού τοκομεριδίου. — Έν Παρισίοις παρά τή Sté de Crédit Lyonnais, και έν Λονδίνω παρά τοίς κκ. Υίοις Ροδοκανάκη και Σα, επί ένα μήνα από τής έναρξεως τής πληρωμής τού τοκομεριδίου όριζόμενης τής τμής τού Συναλλάγματος.

Ένεκρίθη έν Αθήναις τήν 19 Φεβρουαρίου 1892.

Ο Πρόεδρος τού Διοικ. Συμβουλίου
Α. Ν. ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ

Ο επί τού Δογιστικού
Α. ΖΑΛΛΑΠΑΣ